

Magnus Ottelid är lärare på socionomutbildningen sedan 1994. Han har också gett ut skönlitterära böcker.

Denna utgåva av Pedagogiska meddelanden är en sammanställning av sexton uppsatstal som Magnus Ottelid höll mellan 2002 och 2010.

Ur förordet:

”När jag blev tillfrågad av prefekten vid Institutionen för socialt arbete om att hålla ett tal vid den högtidliga champagneavslutningen för socionomstudenter på höstterminen 2002, anade jag inte att uppdraget skulle hålla i sig i sexton terminer. Det visade sig också vara en verklig utmaning, om än rolig.

Grundidén för talet är att väva in samtliga titlar på de uppsatser som skrivits av de studenter vilka just den aktuella terminen avslutar sina studier på socionomprogrammen. Flera saker medverkar till att göra uppgiften knepig: antalet uppsatser som ibland varit över sextio, bredden på de ämnen man skriver om, fantasifulla titlar av typen *’Mardrömmarna man drömmer är inte ens egna’*, mindre fantasifulla såsom *’Fyra familjerättssekreterares erfarenheter av samarbetsamtal’* eller deprimerande ämnen av karaktären *’Implementeringen av självmordspreventiva program i Jämtlands skolor’*. Dessutom fanns det väl ett underförstått krav om att det skulle vara underhållande. Fast det sista gör sig lite grann självt eftersom det är säkert är rätt kul att höra sin egen uppsattitel i ett annat och kanske underligt sammanhang.”

de
sista strindberg
Mittlinjen
södergran
akuten språkmissbuk
sportaffären Nils Holgersson
Kalevala

Magnus Ottelid | Sexton uppsatstal

Sexton uppsatstal 2002-2010

Magnus Ottelid

Sexton uppsatstal 2002-2010

Magnus Ottelid

"Pedagogiska meddelanden" is a series of publications on field practice and educational issues at the Department of Social Work at Mid Sweden University.

Masoud Kamali, Professor of Social Work is Chairman of the Editor Committee.

Magnus Ottelid, MSSW, lecturer, is a member of the Editor Committee.

Pedagogiska meddelanden är en rapportserie vid Institutionen för socialt arbete, Mittuniversitetet. Serien vill spegla praktikverksamhet och aktuella pedagogiska frågor vid institutionen. Publikationerna ska på olika sätt dels dokumentera, sammanfatta och kritiskt reflektera över verksamhet och dels medverka i utvecklingen av institutionens pedagogiska gärning. Publiceringspolicyn är generös när det gäller ämnesval bara det hamnar inom ramen för sådant som berör praktik, pedagogik och utbildning vid SOA.

Info and/or order publications in this series: pemesoa@miun.se

Pedagogiska meddelanden 5/2010

ISSN 1654-8957

ISBN 978-91-86073-87-9

©Department of Social work - Mid Sweden University

Printed at Mid Sweden University, Sundsvall, 2010

Graphic design and production: Magnus Ottelid

Foto på omslagets baksida: Viktor Svedberg

Innehåll

<i>Förord</i>	5
Tal 1 - Höstterminen 2002	
<i>Om att skriva tal</i>	9
Tal 2 - Vårterminen 2003	
<i>Besök på akuten</i>	11
Tal 3 - Höstterminen 2003	
<i>Minnen från 1970-talet</i>	14
Tal 4 - Vårterminen 2004	
<i>Samtal med en före detta student</i>	16
Tal 5 - Höstterminen 2004	
<i>I sportaffären</i>	19
Tal 6 - Vårterminen 2005	
<i>Det finns mer än väder här i livet</i>	22
Tal 7 - Höstterminen 2005	
<i>Språkmissbuk</i>	24
Tal 8 - Vårterminen 2006	
<i>Uppbrott och framtid</i>	27
Tal 9 - Höstterminen 2006	
<i>Institutionsinternt</i>	30
Tal 10 - Vårterminen 2007	
<i>Strindberg</i>	33
Tal 11 - Höstterminen 2007	
<i>Mittlinjen</i>	36
Tal 12 - Vårterminen 2008	
<i>Nils Holgersson</i>	40
Tal 13 - Höstterminen 2008	
<i>Kalevala och Södergran</i>	44
Tal 14 - Vårterminen 2009	
<i>Vissa dagar går allting fel</i>	50
Tal 15 - Höstterminen 2009	
<i>Spaningar är nya trenden</i>	55
Tal 16 - Vårterminen 2010	
<i>De sista skola vara de första</i>	59

Förord

När jag blev tillfrågad av prefekten vid Institutionen för socialt arbete om att hålla ett tal vid den högtidliga champagneavslutningen för socionomstudenter på höstterminen 2002, anade jag inte att uppdraget skulle hålla i sig i sexton terminer. Det visade sig också vara en verklig utmaning, om än rolig.

Grundidén för talet är att väva in samtliga titlar på de uppsatser som skrivits av de studenter vilka just den aktuella terminen avslutar sina studier på socionomprogrammen. Flera saker medverkar till att göra uppgiften knepig: antalet uppsatser som ibland varit över sextio, bredden på de ämnen man skriver om, fantasifulla titlar av typen "*Mardrömmarna man drömmer är inte ens egna*", mindre fantasifulla såsom "*Fyra familjerättssekreterares erfarenheter av samarbetssamtal*" eller deprimerande ämnen av karaktären "*Implementeringen av självmordspreventiva program i Jämtlands skolor*". Dessutom fanns det väl ett underförstått krav om att det skulle vara underhållande. Fast det sista gör sig lite grann självt eftersom det är säkert är rätt kul att höra sin egen uppsatstitel i ett annat och kanske underligt sammanhang.

Lite intressant kan det kanske vara att nu se dessa tal i tryckt form, och de är ju trots allt ett slags samlat intryck av det som socionomstudenter vid Mittuniversitetet producerat i form av uppsatser under femton terminer.

Uppsatsernas titlar framgår ibland av en "omotiverad" stor bokstav i en mening, ibland av *kursiv text* eller VERSALER. Emellanåt är titeln helt inbäddad och kanske svår att upptäcka för den oinvigde. Men några oinvigda lär väl knappast läsa dessa texter.

Under de här åren har jag flera gånger försökt skämta kring ett uppenbart faktum; att socionomstudenter precis som alla andra i västvärlden är besatta av våld och droger. Det ser man av ämnesvalen i uppsatserna. Våld i nära relationer, missbruk av allt mellan himmel och jord, ungdomar med självskadebeteende, möten med döden – listan kan bli lång på eländen som studenterna frejdigt och med stort nöje sätter tänderna i. Hur lyckade sådana lustighetsförsök faller ut får andra avgöra, själv har jag känt mig rätt klugen inför det. Det är ju allvarliga saker studenterna tar sig an.

En iakttagelse man definitivt kan göra är att alla uppsatser mer eller mindre tydligt genomsyras av att studenterna tänker sig tillhöra rasen *Homo ad juvendum paratus* – människan som är beredd att hjälpa. Man slås verkligen av engagemanget kring frågor som har med människors utsatthet och livsproblem att göra. I kombination med *Homo ad consideratum paratus* - den till ständig reflektion beredda människan - lär det väl bli en bra socialarbetare. Människan som både reflekterar och är beredd att hjälpa.

Men det finns mer att notera och jag vill gärna nämna ett par saker utan att göra något som helst anspråk på någon regelrätt analys av femton terminers uppsatser.

Under dessa år tycker jag mig se likt ett tydligt stråk en ansevärd mängd uppsatser som kan kopplas till internationella erfarenheter och betydelsen av kritisk eftertanke kring begrepp som mångkultur, etnicitet och migration. Just detta kunskapsområdes genomslag – det som vi till vardags här hos oss kallar "inter/inter"¹ – representerar faktiskt ett mycket tydligt trenderbrott i förhållande till det tidigare – som jag uppfattar det - relativt oproblematiserade sättet att presentera sådana frågor i utbildningen. Programmen och institutionen sett som en helhet är bättre än förr förtrogen med kritisk och postkolonial teori kring frågor om migration, interkulturalitet, etnicitet, genus och makt. Att det här finns ett samband också med vår stora erfarenhet av internationell praktik är ovedersägligt.

Självklart finns mycket mer att göra kring detta. Att inta "den kritiska positionen" är inte något man gör en gång för alla och sedan lutar sig tillbaka – det kräver en ständig ansträngning och uppdatering. Se till exempel litteraturvetaren Anders Johanssons artikel i *Provins* 4/2009 - för att nu ta ett steg utanför vårt vanliga ämnesområde.

Vidare. När Raewyn Connell var här våren 2010 nämnde hon hur långsamt hon arbetade. Det hade tagit henne tio (nödvändiga) år att bli klar med boken "Southern Theory". Skrattande konstaterade hon att hon förmodligen aldrig skulle klara att skriva en c-uppsats på tio veckor.

Att skriva uppsats och att som student möta kravet på att förhålla sig både självständigt och vetenskapligt till en uppgift, är inte lätt. Den korta tid som står till buds är i det sammanhanget en stor svårighet. I praktiken har man inte mer än åtta veckor på sig att prestera ett helgjutet arbete förankrat i vetenskap och beprövad erfarenhet.

Men det är inte bara den tidsmässiga pressen som är problematisk, utan också att den ingår i det sätt som vi föreskriver att arbetet skötas. Till en del är det ett uttryck för en märklig kunskapsyn, kan jag tycka.

Om man ska skriva om något – undersöka något - bör man rimligen först ta del av den kunskap som redan finns, helst med betoning på forskning förstas. Därefter måste man kritiskt reflektera över den kunskapen och mer precist formulera det problem som man vill ta tag i. När man gjort det uppstår frågan om hur problemet eller frågan kan utforskas. Tänker man intervjua måste man ta ställning till vilka frågor som ska behandlas och hur. Detta gör man bland annat med utgångspunkt från att man redan vet mycket om det hela. "Endast den som vet svaret kan ställa frågan", som någon sagt. Man måste också fundera över sin egen utgångspunkt. Var finns min egen position? Hur påverkar den hela projektet? När man väl samlat in någon form av "data" måste man tolka det. Hur ska det göras? Mot vilken fond av teori eller perspektiv ska det ske?

1 Uttrycket "inter/inter" hänför sig delvis till en förkortning av namnet på den interkulturella och internationella socionomutbildningen. Men vi säger det också ibland som en slags sammanfattande beteckning på ett kunskapsområde vars gränser och innehåll vi endast underförstått definierar. Ibland uttrycker det säkert också snarare en position än ett kunskapsområde.

Riktigt så linjärt fungerar det givetvis inte i praktiken, man tvingas ofta "ta omtag" därför att man upptäckt någon viktig sak i processen. Men principen är ungeär så där.

Min uppfattning är att uppsatser inte alls skrivs på det sättet. Istället kommer ofta en metod tidigt i tankekedjan². Därefter (eller i samma andetag, eller strax före) bestämmer man sig för ett *område* man tycker är intressant (alltså inte ett problem eller något som man undrar över, snarare är man "intresserad av" *ämnen* av typen "flickor som skär sig", "ART", "ADHD" och liknande).

Man läser sedan in sig så gott man kan på kunskapsläget *samtidigt* som man genomför sin empiriska del av undersökningen. I bästa fall har studenten gjort något tidigare arbete, till exempel en forskningsöversikt eller liknande som underlättar inläsningen, vilket innebär att man inte börjar på noll. Oftast har en handledare hunnit hjälpa till med till exempel en intervjuguide så att det kan samlas in ett rimligt material att bearbeta.

Men trots allt: som alla förstår liknar detta arbetssätt inte alls det de flesta skulle kalla god forskning. Det motsvarar inte heller en kunskapssyn som jag delar där fördjupad kunskap i sitt intresseområde står högt i kurs. Möjligen kan det också betraktas som respektlöst mot studenter som verkligen vill lära sig något väsentligt och i bästa fall tillföra socialt arbete något.

Måhända måste vi tänka om helt. Uppsats ska kanske inte alls skrivas under tio veckor på en särskild termin. Istället kunde det göras löpande under en hel utbildning med start på dag ett och därefter endast slutföras under en koncentrerad tid på en senare termin. Jag är övertygad om att det går att göra helt annorlunda och i bättre samklang med de krav som vi egentligen ställer på verklig kunskapsproduktion. Alla håller säkert inte med mig om denna tendentiösa framställning, men nog har den sin relevans.

Avslutningsvis en liten detalj. Nog bör det väl betraktas som ett gott betyg åt vår utbildning att det redan 2002 förekom uppsatser som låg i framkant vad gäller att uppmärksamma viktiga frågor. Ta till exempel en uppsats som det året fokuserade på den offentliga sektorns bemötande och attityder kring mäns våld mot kvinnor med utländsk bakgrund. Frågan är våren 2010 föremål för både Socialstyrelsens och Folkhälsoinstitutets intresse.

Magnus Ottelid

2 Inte sällan handlar det om att man vill göra intervjuer av halstrukturerad karaktär inriktade på att fånga tankar, reflektioner, åsikter. Detta är förstås inte är dåligt i sig, utan ofta ett bra sätt att genomföra undersökningar i socialt arbete. Dessutom får studenterna träning i att intervjuva, vilket får räknas som ett plus när man ska arbeta med människor och samtal.

Tal 1 - Höstterminen 2002

Om att skriva tal

Att ta upp stafettpippen efter kollegan Anders Stävåg och sätta ihop alla uppsatstitlar till ett sammanhängande tal, är en uppgift som kräver sin man eller kvinna. Det ska ju helst bli både roligt och igenkännbart för många av er, samtidigt som man verkligen ska få med alla uppsatser med hela titlar eller åtminstone delar av den. Förhoppningsvis har ingen uppsats blivit bortglömd på vägen.

När jag satte mig ner och började var det inte utan att jag kände mig som ett av De glömda barnen, ett sådant barn som med tiden kommer att behöva bli utsatt för Kuratorers arbete med krisdrabbade patienter och anhöriga. Jag kände mig som jag satt i Skarven av ett ungdomsprojekt, nånstans mellan Kontakt på kontrakt och Att förändra innehållet utan att förkasta formen.

Hur ska man se på den här uppgiften? Är det Delade eller fördelade problem? Eller är det mera att betrakta som Preventivt arbete i skolan – ett sånt där SNOPP-projekt som dom har i Åre kommun? Ja, inte vet jag.

Uppgiften är kanske mera att likna vid en process, ungefär som Socialtjänstens genomförandeprocess av insatsen kontaktfamilj, man får liksom ta ett steg i taget och förmodligen måste man genomföra En kritisk diskussion kring solidariteten och det medborgerliga engagemangets överlevnad i välfärdsstaten. Jag menar att om nu välfärdsstaten Gräver sin egen grav, så undrar jag om jag själv som Anställd befinner mig i riskzonen för utbrändhet?

Tja, när jag kommit så långt i mina funderingar om hur det här talet skulle bli, så tänkte jag Varför fungerar det inte? Behöver jag kanske lite lösningsfokuserad behandling inom socialtjänsten? Det flyter liksom inte på i skrivandet, kanske är jag en sån där Icke godkänd människa – en sån som Betygssystemet inverkat på i sådan grad att det uppstår Hot och våld mot vårdpersonalen?

Nä, tänkte jag vidare, det har nog mera med Socialt arbete och makt att göra – jag menar fyra socialsekreterares upplevelser och erfarenheter kanske inte kan jämföras med Sjuksköterskors möten med döden, men ... Effekter av undervisning kring främlingsfientlighet, har nog ändå medfört att man blivit både Naiv och lättledd – det gäller alltså inte enbart tvångsomhändertagna flickor. Nej, nej, det gäller inte alls enbart dom. Inte alls! Det mesta är faktiskt På olika villkor – även om invandrade kvinnor från Thailand upplever etablerandet på den svenska arbetsmarknaden på exakt samma sätt som Personalen och patienter har upplevelser av behandlingsklimatet på Runnagårdens kvinnoinstitution.

Där finns verkligen likheter, och vill man vara lite psykologisk kan man säga "Man bemöter ju också sig själv...". Fast då ska man vara medveten om både och Skola och kön Bidrar till väldigt könsstereotypa föreställningar kring t ex Lekmanövervakare inom frivården.

Det där påminner mig om att det en gång gjordes en Matchad kontrollstudie av LVM-vård, inte alls olik den Utvärdering av fjärilsprojektet i Jämtland, som också hade ett slags Samarbete kring brottsbekämpning. Den där studien visade med önskvärd tydlighet att Konstruktion av "kvinnlighet" och "missbruk" sker i ett sammanhang där man kan fråga sig Vem som bestämmer om, varför och när jag är sjuk.

Nu kanske en del av er menar att jag bara pratar strunt, men faktum är ju att allt jag säger är förankrat i vetenskapliga arbeten på C-nivå här vid Institutionen för socialt arbete, och dessutom, kära kamrater socionomer, är faktiskt Kampen viktigare än att slåss.

Nu när ni ska ut och jobba är det kanske på sin plats att ge er några visdomsord på vägen. Tänker ni välja Yrke efter kön? – i så fall tycker jag ni ska ta ett samtal med en arbetsförmedlare.

Tycker ni att det gruvsamt att ge sig ut i den farliga världen? Ta då ett snack med De osårbara barnen – oavsett om de är fiktion eller verklighet.

Ska ni bli Familjerättssekreterare? Fundera då över er inställning till homooptioner och studera noga Homosexuella föräldrar i ett heterosexuellt samhälle. Vill ni inte ha betalt för det ni gör? Ägna er då åt Frivilligt socialt arbete i Östersunds kommun. Eller kräv Medborgarlön – Utifrån socialarbetares perspektiv.

Vill ni vidareutbilda er? Ta då steget Från studiecirkel till Kooperation – en fritidsverksamhet där man blir både ungdomlig och aktiv. Och då kan man ju Drömma om det gamla livet – och tänka kring återvandringsprocessen och livet i dag. Man kan också gå Preparandutbildning för romer i Göteborg, den startar höstterminen 2003, med inriktning på romsk kultur. Det kommer att handla mycket om Kön, etnicitet & integration. Och man granskar den postkoloniala diskursens påverkan på Romer i svensk skola. Hur upplever de sin situation? Och vad har för Attityder kring droger? Menar de liksom aymarafolket att Kokabladet är ett kulturellt fenomen?

Om ni är kvinnor och vill ha utbildning så ska ni utnyttja "Internationella nätverket" – det är en integrationsfokuserad kvinnoverksamhet som förmedlar Nationell identitet hos vuxna barn till utlandssvenskar. Dom är definitivt emot Kvinnoförtryck i Iran oavsett om det finns eller ej, och där finns många Kvinnliga projektdeltagare från Mgahinga Parkview Credit and Savings (MPCS).

När jag kommit så långt i mitt författande återstod det bara en enda sak, och den förbryllade mig något alldeles oerhört, - det var den Offentliga sektorns bemötande och attityder om mäns våld mot kvinnor med utländsk bakgrund.

Därmed kära vänner socionomer var mitt arbete med att sätta ihop ett tal slutfört. Det tog mig 35 minuter. Skål för er som höll på i 3,5 år att hitta en lämplig titel på uppsatsen! Jamas, tavariche!

15 januari 2003

Tal 2 -Vårterminen 2003

Besök på akuten

Kära vänner socionomstudenter - och törs jag väl säga - socionomer! Gratulerar till era väl genomförda studier!

Förra terminen fick jag den stora äran att ta upp stafettpipen efter Anders Stävåg som några gånger satte ihop ett litet tal med utgångspunkt från titlarna på era c-uppsatser. Det har jag gjort även denna termin och min förhoppning är att alla titlar kommit med och att ingen känner sig glömd. Jag har hämtat titlarna från programmet, så det kan hända att dom inte stämmer med den exakta och slutliga formuleringen. Här är resultatet:

Att skriva ett sådant här tal kräver inte bara sin man eller kvinna utan också förmåga till Sekretess och Samarbete. Det kan också hända att man på grund av den stora arbetsbelastningen det innebär måste tillämpa Växelvis boende. Jobbet och hemma. Ni vet. Likt ett Flyktingbarn som levt gömt i Sverige måste man göra en slags Dokumentation, inte olik den man gör inom kriminalvården faktiskt. Själva skrivandet påminner för övrigt också en del om Socialtjänstens handlägningsprocess vid ansökan om adoption.

Man får också en hel del Upplevelser och känslor precis som anhöriga till anorektiker har och även människor med Asperger som blir vuxna.

Häromdagen fick jag av en tillfällighet personliga Upplevelser av bemötande inom akutvården - jag hade nämligen lyckats placera en egenhändigt bunden öringfluga mitt uppe i huvudsvålen och hade svårt att få loss den på egen hand. På akuten träffade jag en hel del intressanta människor.

Man kunde till exempel med lätthet gjort En studie om hur skolan eller utbildningar uppmärksammar och arbetar kring elever - sjuksköterskeelever då - som uppvisar tecken på depression. Jag såg också att Kvinnligt missbruk är delvis annorlunda, begreppet missbruk ur klass- och könsperspektiv blev här mycket intressant. Där satt nämligen en full överklasskärring från Östermalm och såg ut som om hon tänkte utöva Hot och våld mot omsorgspersonalen.

Vad fanns mer i väntrummet på akuten? I ett hörn satt några Psykiskt störda lagöverträdare. De diskuterade livligt frågan om Svensk integrationspolitik ur sex invandrades perspektiv. Intill dem vilade en Volontär och socialarbetare i Sydafrika, djupt försjunken i en avhandling om Vägen ut ur kriminalitet.

En högljudd person från Järvsö - dock inte Lill-Babs - irrade omkring och Rörde om i Grytan. "Riv inte mitt hus", ropade hon gång på gång. En annan knackade mig på axeln och påpekade att "*Ett steg i rätt riktning är början på ett nytt liv* - det måste bli bättre vård och behandling av suicidala ungdomar och deras familjer."

Nu dök det också upp ett par poliser med en berusad man. Tvång - Lag - Etik, tänkte jag. Hur ser det ut med Förekomst, legala kriterier och etiska grundvalar i

ett internationellt perspektiv rörande lagstiftning som reglerar tvångsvård av substansmissbrukare? "Flytta på er", beordrade konstaplarna: Här börjar allmän väg - vi ska till Ammarnäs och nyttja socialtjänsten. "Jag vill ha politisk asyl", ropade den berusade mannen, "och jag vill att det ska vara En rättssäker asylprocess!" "Lugn," sa en stabil sjuksköterska, "nu ska vi ta den här Vägen Fram - låt oss betrakta detta som ett arbetsskadeärende. Vi måste använda våra Resurser och göra arbetsförmågebedömning - det är ju ett beslutsunderlag bland andra."

"Jag vill inte vara ett objekt", fortsatte den rödbrusige och kraftigt ankomne manspersonen som vilade i de stabila uniformernas armar. "Jag vill gå Från objekt till subjekt! Skicka mig till ett Socialt arbetskooperativ för i hålen!"

Så där höll det på hela kvällen. Stämningen var god i väntrummet om än det var lite stökigt och bullrigt. Där fanns faktiskt också några studenter som jag kände igen från termin fyra tror jag - de var samlade på golvet bort mot toaletterna - det var uppenbart att de höll på med tärningsspel - om pengar! Jag kände mig djupt moraliskt upprörd och undrade hur det egentligen ser ut med Spelvanor och spelkonsekvenser bland högskolestudenter i Östersund.

Det fanns också barn i väntrummet. Och Att barn har behov av stöd när man har psykiskt sjuka föräldrar, det kan man ju förstå, kanske också att man måste ha en Föräldramottagning till och för föräldrar. Men vad finns det då för insatser när det gäller utsatta flickor i patriarkala familjer? Kort sagt, Vad gör Regeringen i denna fråga? Kanske det där Linneahuset är nåt förebyggande för ungdomar i besvärliga situationer? Under alla omständigheter är det väl viktigt att "Att sätta sig ner på barnets nivå" och ta hänsyn till barnperspektivet.

En oerhört attraktiv kvinna fanns också i väntrummet. Jag slog mig i slang med henne. Jag förstod ganska snabbt - jag säger inte hur - att det var nåt speciellt med henne. Och jag undrade om Sexualmissbruk var Sjukdom eller påhitt. Sen förstod jag plötsligt en annan sak: att all sexualitet inte alltid är vad den synes vara. Ur ett bemötande- och utredningsperspektiv insåg jag att Transsexualitet kan fungera precis som Projektet *Kvinnor i Vårby* - både bevarande och frigörande? När vi nu ändå är inne på ämnet så vill jag påpeka att Sexualitet på gruppboheter - det är något som förekommer. Och personalen har både förhållande och attityder till de boende och deras sexualitet. Socionomer har också arbetssätt med barn som är utsatta för sexuella övergrepp i familjen, liksom en del kan vara Vittne till våld i hemmet.

I en av sofforna i väntrummet satt Några kvinnor och hade synpunkter på psykiatri och socialtjänsten, men de avbröts av en sköterska som frågade hur det var fatt. Då svarade de väldigt kryptiskt att de hade en väldigt egendomlig åkomma, nämligen Grupparbete på gott och ont? "Gör det väldigt ont," frågade sköterskan då. Näddå, svarade de, det är på ett mera metafysiskt plan. Ungefär som en Teoretisk uppsats om psykopati.

När jag kommit så här långt i mitt skrivande av detta tal tänkte jag precis som förra terminen avslutningsvis ge er något gott och tänkvärt för framtiden nu när ni ska ut och jobba. Det kanske är på sin plats. Men då visade det sig att det bara fanns en uppsatstitel kvar! Och hur i hela friden ska "Uppbrott: en studie om kvinnor

som funnit kraft att ta sig ur förhållanden med alkoholiserade män” - ... hur ska något sådant kunna förvandlas till ett visdomsord på vägen? En socialarbetare finner förstås alltid råd - ... Kvinnor och kraft - det hör ju ihop. Det vet man om man är man. Och de flesta socionomer är kvinnor, och liksom de kvinnor som bryter upp från destruktiva förhållanden är starka och uthålliga och ställer upp för andra - så måste väl socialarbetare också vara sådana. Det är kanske till och med det socialt arbete går ut på. Om ni, kära nyblivna kollegor, blir sådana i ert yrkesutövande känner åtminstone jag mig lugn för hur läget i världen utvecklas.

Skål på er och tack för en bra studietid här hos oss! Lycka till i framtiden!

4 juni 2003

Tal 3 - Höstterminen 2003

Minnen från 1970-talet

Kära vänner socionomstudenter - och törs jag väl säga - socionomer! Gratulerar till era väl genomförda studier!

För tredje gången har jag nu satt ihop ett litet tal med utgångspunkt från titlarna på era c-uppsatser. och min förhoppning är att alla titlar kommit med och att ingen känner sig glömd. Jag har hämtat titlarna från programmet, så det kan hända att dom inte stämmer med den exakta och slutliga formuleringen. Här är resultatet som handlar om vad jag själv upplevde när jag var klar med mina socionomstudier:

När jag själv som ung socionomstudent på sjuttioalet tänkte att jag skulle rädda världen en smula och motverka främlingsfientlighet och rasism i Umeå, inte i Härnösand alltså, blev jag uppmärksammad på Hörselskadades sociala situation.

Jag förstod att det fanns viktiga frågor att ställa sig, till exempel de där : Hur görs kön av ungdomar? Hur hänger kropp och identitet ihop? Det hände att jag brukade säga att "jag är en cocktail!" och sen bara koppla ihop det med "Vad är en feminist liksom?" På ett sätt var jag väl lite förvirrad som ni förstår, och hade inte begripit vare sig Det mångkulturella Bräcke eller hur Konsumentupplysning till ungdomar går till.

Nå, mitt ungdomliga oförstånd kan kanske förlåtas i ljuset av den Kognitiva terapin och dess makt och allteftersom begrep jag också att det kunde finnas Några socialsekreterare som hade en upplevelse av det positiva i sitt arbete och sin arbetssituation.

Efter min studietid började jag inte jobba med Integrationsprojekt i Malmö, inte heller med Brottsoffer, det är ju socialtjänstens ansvar! Nej, jag tog itu med något större saker. Kriminalvården erbjöd mig visserligen ett Fängslande bemötande på en öppen anstalt, men jag avböjde med hänvisning till att jag saknade ett Hälsofrämjande ledarskap, just där. Det var inte svårt att få jobb och kollade man annonserna kunde man bland annat upptäcka att Nya svenskars arbetssituation skilde sig väsentligt från Självbilden hos män åtalade för kvinnofridsbrott.

Ytterligare en positiv sak var Ungdomsmottagningars arbete med och erfarenhet av sexualiserat våld, det ingick på ett bra sätt i allt Socialt arbete mot könshandel, samt sexköpslagens intentioner och effekter just på detta område.

Jag började i alla fall jobba inom tvångsvården och undrade vilka Möjligheter det fanns för LVM-hems personal att bidra till LVMs syfte, men min karriär avbröts av en Invandrare som sa Var god dröj! Jag blev lite upprörd och sa att nu är det Den moderna slavhandeln som visade upp sitt fula tryne. Men det var det inte sa han. Tvärtom, här handlade det om En inventering av eftervårdsalternativ och deras användbarhet, och i samband med det borde man undersöka alla Tingsrättsargument.

Vad är egentligen barns bästa i samband med växelvis boende? Barn, sa jag, hur är det nu? Gestaltar barn kön och etnicitet i sitt samspel på förskola? Eller är det bara Behandlingsarbete vid ätstörningar som är intressant?

Nej, nej, svarade min invandrade vän, som fö var ett Vuxet barn till en alkoholist. Barnkonventionens efterlevnad i arbetet med asylsökande barn är faktiskt föremål för En studie om drogdebut och vanor i årskurs åtta i Åre kommun. Bara en sån sak.

När vi nu ändå pratade om allt möjligt passade jag på att fråga honom hur det var med Socialsekreterarnas bristande kompetens om LUL, och då sa han att Två kommuners sätt att bemöta och hantera kvinnomisshandel inte kunde jämföras med HIV och riskbeteende, men däremot – och det tyckte jag var lite konstigt – menade han att Fyra gymnasieflickors uppfattning om stöd från vuxna i skolan vid depressiva symtom. Det var precis samma sak som Askims svarta får, dom där Gästerna på Meros camping.

Vårt samtal började nu mer likna ett psykotiskt tillstånd än en dialog, och det gick väl lite för långt när jag frågade om Familjen i Centrum – kunde man få en verksamhetsbeskrivning möjligen? På det replikerade han på det mest underliga sätt: Några behandlingsassistenters uppfattning av motivationsarbete med kvinnliga och manliga missbrukare kan inte få vara vägledande vid genomförandet av Etnisk mångfald i Jämtlands län. Med en viss frenesi påstod han sedan att Smart drugs – och inte Ungdomarna – var Bosniens framtid.

Nu är du väl ute och cyklar menade jag. Det har ju inte hänt något...än! Barnkonventionen finns även i Östersund och Flyktingar, dom är även föräldrar. Jojo, ansåg han, ändå var det ju som så, att man måste sätta sig i skolbänken och prata svenska Om man ska forma en kulturell identitet som same.

Nu avbröt jag samtalet och sa att vi skulle ses senare. Jag befann mig liksom lite I skuggan av integration och behövde lite Empowerment, alltså locka fram min frigörande kraft. För att lyckas med det gjorde jag en Runaway, delvis med anledning av en konspiration, men också för att Mardrömmarna man drömmer inte är ens egna. Innan jag släckte lampan för natten och försökte sova gjorde jag en liten Jämförande studie kring Graden av rationalitet och irrationalitet i allmänna övertygelser.

Sen drömde jag om Mäns förtryck av kvinnor. Vaknade mitt i natten och fixade till en diskursanalys av forskningen om "hederskultur" i Sverige.

Med dennasista rad är mitt uppdragslutfört! C-uppsatser på socionomutbildningen tycks alltid på något sätt hänga ihop! Eller inte?

Hela institutionen önska er lycka till i framtiden! Skål på er och tack för en bra studietid här hos oss!

15 januari 2004

Tal 4 - Vårterminen 2004

Samtal med en före detta student

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag kollegor socionomer! Gratulerar till era väl genomförda studier!

För ett och ett halvt år sedan fick för första gången jag den stora äran att sätta ihop ett litet tal med utgångspunkt från titlarna på era c-uppsatser. För fjärde gången har jag nu gjort detta och min förhoppning är att alla titlar kommit med och att ingen känner sig glömd. Jag har hämtat titlarna från programmet, så det kan hända ju att dom inte stämmer med den exakta och slutliga formuleringen.

Det är förvisso en inspirerande uppgift att göra ett tal på det här sättet, men denna gång kändes det lite trögt måste jag erkänna. Det tog mig inte 30-40 minuter denna gång utan snarare upp emot en och en halv timme.

Anledningen, kära socionomkollegor vill jag helt projicera ut på er. Det är bara erat fel. Jag menar, Every man is visserligen an Island and I'm the fucking talskrivare här, men man kommer så att säga till Brytpunkten och tänker VEM TAR ANSVARET?

Hur enkelt tror ni det är när man konfronteras med era deprimerande och problemfixerade titlar? Man blir lika förvirrad och nedstämd som en Hemlös i Borås stad som söker bostadskontrakt. Eller känner sig som alla dessa Hemlösa ungdomar i Malmö. Jisses. Hur ska man kunna bli kreativ och hitta på nåt bra när Unga aboriginer är överrepresenterade inom den Australiensiska kriminalvården och syskon till svårt sjuka barn kallas De bortglömda barnen? Jag bara frågar.

Det helt enkelt vimlar av bedrävelse i era uppsatstitlar. Barn bevittnar våld i hemmet och Brottsoffer har dåliga erfarenheter av medling och inte tror man på barn som blivit utsatta för sexualbrott heller. Och det är inte bara enkla problem ni fokuserar på som t.ex. Självmord bland ungdomar, nej, ibland blir det både dubbelt och flerdubbelt som t.ex. Hemlösa kvinnor med dubbeldiagnos, herregud, då bleknar såna där mesiga titlar som t.ex. Socionomstuderandes upplevelser utav den handledda praktiken.

Nej, man skulle ha tagit och gjort en massmedial brottsdiskursanalys av begreppen rädsla, avvikelser och skuld på era titlar. Det skulle säkert vara avslöjande. Kanske skulle det ge svar på frågor som Har västvärlden utvecklats? Eller Vem har rätten att definiera Självska debeteende och kön.

Nu tycker ni kanske att "...det är en världslig sak..." det här med mina talskrivarproblem alltså, men, jag tycker att precis som SoLen har sina fläckar! Så bör ni ta ert ansvar, jag menar Att leva med AD/HD – det är ingenting mot att konfronteras med era uppsatstitlar. Man blir ju inte precis Lösningfokuserad i teori och praktik eller rullar lyckligt runt i gräset innanför murarna. Nej, här vimlar det av Sexualbrott och Skolkuratorers arbete med ungdom i kris, för att inte tala om Självska debeteende och hör och häpna; män med ätstörningar.

Herregud, kan inte män låta kvinnor få ha nånting i fred? Nej, nu ska männen lägga beslag på ätstörningar också, förmodligen även på det där seniorboendet Vättergården i Jönköping. Det är väl där dom är allihop, dom där, dom som är, dom är, "Dom är..." Nej, det är dags att göra en kategorisering av VUXNA ADOPTERADE, för jag är övertygad om att dom liksom pappan har betydelse för flickors utveckling av ätstörningar.

En sak som jag nämnt tidigare termer kring det här med att få ihop det här talet, det är att det uppstår en känsla av att man håller på att tappa förståndet och sammanhanget när man ska sätta ihop era titlar. Det beror inte bara på allt elände och alla grymma sociala problem som ni vällustigt vältrar er i, utan också på hur ni IMPLEMENTERAR RIKTLINJERNA TILL KAP.11§ SOL. Ni har ju ofta en massa Föreställningar om kön och etnicitet, men Barnperspektivet i ekonomiskt bistånd, det glömmer ni ganska ofta bort. Har ni någon gång frågat er VAD KLIENTERNA SÄGER OM SOCIALTJÄNSTENS BEMÖTANDE, eller har ni bara gömt er bakom föreställningar om att Besparing och delaktighet? Det går inte ihop.

Ni tycker kanske att jag nästan låter lite bitter och elak när jag pratar om detta, men minns då att Ungdomars attityder till alkohol och droger och VUXNA BARN TILL PSYKISKT SJUKA, det är inga roliga saker att hantera. Men ni kan å andra sidan vara lugna, alla mina klagomål stannar inom dessa väggar, vi på institutionen har ju samma Sekretess som inom socialtjänsten, och Mitt hem är min borg, i ett könsperspektiv.

Nä, nu ska jag sluta beklaga mig över era titlar, ni är verkligen inte värre än andra studenter har varit tidigare. Låt mig återvända till några Röster ur verkligheten. Ni ska ju snart möta en annan verklighet än den på skolan. Härondagen pratade jag med en före detta student. Han är för övrigt både same och kurd och dessutom en riktig Människa bakom identitet & kultur. För tillfället var han Ung, arbetslös och sysselsatt i arbetsmarknadspolitisk åtgärd. Han berättade för mig att han hamnat i migrationens kölvatten och behövde ett andrum eller någonting för sådana som har problem hemma eller någon annanstans. Jag bara frågade om inte Allt var bättre än att inte gå sysselsatt.

Jodå, svarade han, Självklart! – man måste ju välja pappaledighet och göra kön.

Jaså, sa jag, är du Pappaledig i Jämtland och har upplevelser kring föräldraledighet?

Nja, riktigt så var det väl inte, menade han. Visserligen skrek barnen hela tiden "Pappa kom hem" åt honom och tre nyblivna pappor, men då svarade han bara "Det här är inte mitt bord". Vänd er till frivården och socialtjänsten och sätt er på deras stolar i stället. Man måste ju ha lite Ömsesidig tilltro eller misstro. Annars kan man inte komma in Under ytan och hantera frågor kring mäns våld mot kvinnor. Det blir också svårt att svara på frågan "Vad är våldtäkt?" Och så vill man ju vara så där lagom radikalfeministisk mot nämndemän om man gör en Utvärdering av ett HVB-hem.

Hörrudu, frågade jag. Från det ena till det andra, har du som Förälder någon upplevelse av barnavårdsutredning?

Jodå, replikerade han snabbt, man har ju fått känna på Den ideella sektorns utveckling i förhållande till välfärdsstatens nedrustning, må du tro. Jaså. Hur då? Jo, för det första var det här med Diagnostisering av DAMP och AD/HD. Vilken jäkla politik, det är ingen behandling må du tro. Och vilket bemötande från Polisen när man är lite aktivt kriminell du vet.

Sen sa han att han sökt magisterutbildning till hösten och tänkte specialstudera SOCIALTJÄNSTEN - och våld mot kvinnor. Jag pustade ut efter det något förvirrade samtalet och önskade honom lycka till och hoppades att vi skulle ses igen.

Med denna sista rad är mitt uppdrag slutfört! Trots mina inledande skämtsamma klagomål på era titlar så tycks C-uppsatser på socionomutbildningen alltid på något sätt hänga ihop! Eller också hänger dom inte alls ihop. Välj själva!

Hela institutionen önska er lycka till i framtiden! Skål på er och tack för en bra studietid här hos oss!

4 juni 2004

Tal 5 - Höstterminen 2004

I sportaffären

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag kollegor socionomer! Gratulerar till era väl genomförda studier! Även om det kanske återstår lite jobb från er för att få ut själva examen.

För två år sedan fick för första gången jag den stora äran att sätta ihop ett litet tal med utgångspunkt från titlarna på era c-uppsatser. För femte gången har jag nu gjort detta och min förhoppning är att alla titlar kommit med och att ingen känner sig glömd. Jag har hämtat titlarna från programmet, så det kan hända ju att dom inte stämmer med den exakta och slutliga formuleringen.

Förra året utspelade sig uppsatshistorien till stor del på akutmottagningen på sjukhuset. Så icke denna gång. Nej, det var nämligen så här att jag häromdagen var nere i staden för att inhandla mig ett par skidor för motionsåkning i skogen. Jag kände mig som en riktigt manlig man där jag gick från Från skog till gryta.

Redan innan jag nått centrala staden insåg jag: Jag är inte ensam. "Ja, men det är ju självklart; det här är ju till exempel Lex Sarah, hon ska säkert också handla sig någon motionsleksak. Ibland undrar jag vem Sara egentligen är. Man kan ju fråga sig: Den asylsökande kvinnan – vem är hon?"

Nåja, jag kom ner till sportaffären, av hänsyn till den personliga integriteten säger jag inte vilken, och påbörjade mitt resonemang om vilka skidor som kunde vara lämpliga för en man som jag. Expediten förföll mig något förvirrad när han föreslog att man skulle göra Brukarstudie för att utröna saken, inte av mig dock utan av tre öppenvårdsprogram för missbrukare i Östersund. Mycket konstigt. Jag blev genast lite irriterad och det var tur att det inte var en kvinna för då hade jag kunnat gå från teori till praktik när det gäller manligt våld. "Lugn nu ditt hysteriska fruntimmer, sa jag tyst till mig själv, Du vet ju aldrig...här kan det bli En undersökning om hot mot både socialsekreterare och sportaffärsexpediter.

Nu tog han fram en grej som han skulle mäta spannet med sa han. Stopp, hejdade jag honom, här mäts inga spann på mig inte. "Vi må vara så lika fast ändå så olika" påpekade jag och man måste se individen innanför kulturpåsen. Annars kan det bli svårt Att leva med neuropsykiatriska funktionshinder och missbruksproblem. Nåja, den där mätningen han ville göra det gällde inte mig utan skidornas spann, så det var lugnt. Expediten var helt klart Utbildad för det mångkulturella Sverige för det här var ett arbete med kulturell mångfald och Tvåspråkigas självidentitet i fokus.

Försäljaren ville också veta hur långt jag tänkte åka på skidorna. Tja, till Familjecentralen i Iggesund till att börja med, tyckte jag. Och kanske till Familjecentralen Kongroa i Krokoms. Sedan bär det av utomlands minsann. I am planning To look beyond the drinking, så därför måste jag åka till Native America. För att inte tala om Fathers perception of fatherhood. I have to go to Kingston, Jamaica, man!

Det var ganska långt för en skidtur tyckte försäljaren och bläddrade bekymrat bland alla skidpar i affären. Sedan sa han: Min herre, I så fall vill jag rekommendera flera saker, inte bara skidor faktiskt.

För det första bör du fråga dig Hur första generationens marockanska kvinnor upplever sina äktenskap.

För det andra måste du begrunda det faktum att "Familjebandet på Filippinerna är starkare än något annat".

För det tredje måste du ta hänsyn till Anmälningsskyldigheten för grundskolan – ett mycket viktigt övervägande, underströk han genom att vifta med ett påstridigt pekfinger. För det fjärde...

Nu hade han förlorat en kund. Vem orkar lyssna på sånt? Jag bara gick. Jag menar, Livet – och den mänskliga helhetssynen inom socialt arbete, sånt är ändå viktigare än en massa pladder på en sportaffär. Han var nog bara praktikant tror jag och man kan ju undra Vad blev det av praktikanten sen? Kanske reste han iväg med biståndsorganisationen PMU, vad vet jag. Eller också står han kvar och pratar ut i luften om Ideal, identitet och sociala världar eller resonerar om Hur hanterar man en diffus muskelsjukdom.

Jag säger bara en sak: Sånt säljer inte skidor. För att kunna det måste man beakta Vad ett samarbetsamtal är, egentligen? Han borde ta lärdom av 4 familjerättssekreterares erfarenheter av samarbetsamtal.

Väl ute i friska luften igen mötte jag ett mindre demonstrationståg. En ledare ropade i sin megafon så det ekade mellan husen:

Främlingsfientlighet, har vi sånt här? Främlingsfientlighet, har vi sånt här?

Och demonstranterna svarade:

Jag ska bo för mig själv på taket. Jag ska bo för mig själv på taket.

Nästa ramsa blev ännu kraftigare:

Från kaos till ordning, till vilket pris? Från kaos till ordning, till vilket pris?

På plakaten kunde man läsa bland annat:

Kan människor förverka sin rätt till bostad? Var finns kvinnoperspektivet?

Jag följde tåget till Stortorget och lyssnade sedan på ett ungt par som höll ett gemensamt tal. Det var inte alldeles enkelt att följa med får jag erkänna. I likhet med studenter på socionomutbildningen som skriver uppsats så tycktes Demonstrationen täcka av minst sagt ganska många problemområden i världen.

Först pratade dom om Ungdomar med ADHD i skolan. Sedan handlade det om Deltagares relationer och upplevda funktioner i självhjälpsgrupper inom missbruksområdet. Därefter avhandlade de Hur spädbarn påverkas av olika faktorer och tog upp Begåvningshandikappade personer som blir föräldrar. I det sammanhanget nämndes också Rättstillämpning i länsrätten gällande §3 LVU.

Sedan satte dom upp en filmduk och visade Bilder, det var mest Bilder av unga flickors identitetsskapande. Faktiskt mycket intressant. De passade också på att säga några ord om "Sexköpslagen" och dess tillämpning innan de gick över på interkulturella och internationella frågor.

Först var det lite om Far-son relationen hos Kurdiska politiska familjer, sedan blev det A Description of how four Somali Immigrants in Sweden Experience Integration into the Swedish Society och avslutningsvis hade de en kritisk kommentar om Hur tullinspektörer förhåller sig till mänskliga rättigheter i sitt dagliga arbete.

Nu började demonstrationsdeltagarna tröttna lite. Det var ett långt tal, säkert 25 sidor om man räknar med litteraturlista och försättsblad och abstract. Men de unga talarna var klyftiga nog att göra lite paus och skandera slagord så att alla kunde vara med och bli lite aktiverade. De ropade:

Man får njuta av - de lyckliga stunderna! Man får njuta av - de lyckliga stunderna!

Lite orytmiskt lät det kanske, men det funkade. Folk stod kvar, det kom faktiskt ytterligare några fler till torget. Plötsligt fanns De bara där", det var några viktiga andra i utsatta barns liv. Men också andra. Jag såg några bekanta. Det var Fyra f d sektmedlemmar, men de verkade rätt upptagna med att bearbeta upplevelser av mind control och lyssnade inte så noga.

Talarna avslutade med att berätta om Women and Health in Lao PDR.

Och i och med det var hela demonstrationen slut och jag gick hem. Visserligen utan skidor, men jag Kände mig så berikad och hade fått höra så mycket intressant så det var inte klokt. Kunde faktiskt inte låta bli att gasta för mig själv:

Man får njuta av - de lyckliga stunderna! Man får njuta av - de lyckliga stunderna!

Med det är mitt uppdrag avslutat för denna gång. Hoppas ingen känner sig glömd.

Jag lyfter mitt glas med policykorrekt alkoholfri cider! Hela institutionen önska er lycka till i framtiden! Skål på er och tack för en bra studietid här hos oss!

12 januari 2005

Tal 6 - Vårterminen 2005

Det finns mer än väder här i livet

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag väl kollegor socionomer! Gratulerar till era väl genomförda studier! Även om det kanske återstår lite jobb från er för att få ut själva examen.

För två år sedan fick för första gången jag den stora äran att sätta ihop ett litet tal med utgångspunkt från titlarna på era c-uppsatser. För sjätte gången har jag nu gjort detta och min förhoppning är att alla titlar kommit med och att ingen känner sig glömd. Jag har hämtat titlarna från programmet, så det kan hända ju att dom inte stämmer med den exakta och slutliga formuleringen. Nu börjar jag!

Vilken underbar himmel! Nog är vi fler än fem personer som kan få någon slags känsla av hur vi upplevs av omgivningen. Även om vi inte är hemlösa eller om vi är Olämpliga vårdnadshavare. Vädret är ju ett viktigt samtalsämne även bland Skolkuratorer som är en del av skolan. Nu utbildar ju i och för sig inte Mittuniversitetet metrologer, inte heller Bergsprängare för den delen, men som ni vet är ju alla människor experter på vädret, inte minst Bostadslösa ungdomar i Östersund och Regnbågsbarn.

Grunden för att alla människor betraktar sig som experter på det här området är kanske att vi alla upplever väder och i viss mån är beroende av det. Men å andra sidan är vi också beroende av kön, och för det tror vi inte att vi vet allt om Hur prostitution könas – till det tycker vi nog att det behövs en forskningsöversikt. Alla människor har ju också någon slags uppväxt, men det tycker vi oss inte vara lika expertaktiga på. Det skrivs ju oräkneliga vetenskapliga uppsatser om detta till exempel utifrån sex adopterades perspektiv. Här uppfattar vi tydligen att det krävs mer än bara sunt förnuft för att få ha åsikter. Näja, det finns mer än väder här livet.

Häromdagen satt jag på härbärgets boendetrappa och funderade på Socialstyrelsen. De har verkligen ett brett område att övervaka. Det är allt från Biståndsinsatser till barn i katastrofsituationer till Våld i hemmet och diskursanalyser av förövare och offer. Det där kan inte vara enkelt.

Jag tog fram min gitarr där jag satt i solen och slog några ansvarfulla ackord, sjöng en liten sång om Rädda Barnens Musikprojekt i Malmö, där jag för övrigt just då befann mig. Då kom några dagliga omvårdare till ensamkommande flyktingbarn förbi i sällskap med Fem anorektiker. De stannade till och applåderade. De menade att Estetiska verksamheter i socialt arbete, ja till exempel skriververkstäder och musik var mycket viktiga inslag ibland annat i COPE föräldrautbildning.

Inte för att jag fattade riktigt vad dom menade. Samtal som grundar sig på uppsatstitlar kan ju verkligen bli något förvirrande, det kan till och med sluta med att man måste söka till en vårdcentralskurator som genom samtal hjälper och stödjer människor med stressrelaterade problem.

Jag fingrade lite tankspritt på strängarna och försökte förstå vad de talade om. Vems verklighet var det egentligen? Min svårighet att hålla tråden blev inte mindre av att de i samtalet nu kastade sig från Elevhälsan i Östersund till Asylsökande barn med uppgivenhetssymtom. Det började krypa i hela kroppen.

Vad var det för slags BEMÖTANDE av SOCIALTJÄNSTEN jag fick här? Det borde nog göras En undersökning ur ett mottagarperspektiv. Nu började de med höga röster argumentera för och emot Auktorisation och legitimation för socionomer.

Då kände jag ett starkt behov av en bro över oroliga vatten. Jag kastade mig upp på min spattiga stålhest och rullade ner till Danmarksfärjan. Jag ville ta mig till Chile och anpassa mig till det chilenska samhället.

Men först skulle jag stanna till i Christiania – denna Hotade fristad för bl a Tjejgrupper och ungdomar med självskadebeteende. Christiania är en verklig smältdegel av olika människor: där finns det Bubblande samtalsgrupper, arbetslösa med känslor och upplevelser av arbetslöshetens svårigheter och möjligheter. Där flockas Unga mammor med förändrade sociala nätverk och man finner till och med Integrationservice i Östersund hur konstigt det än låter.

Där kan man också i haschrökens dimmor se familjerättens sitta och samarbetsamtala bort våld och där kan man också informera bort trafficking även om det inte går någon annanstans. Men det absolut vanligaste man kan se i Christiania – liksom här idag, kära vänner - är den art av människa jag personligen håller för den allra mest utvecklade av alla: Homo ad juvedum paratus – människan som är beredd att hjälpa.

Jag lyfter mitt glas med policykorrekt alkoholfri cider! Hela institutionen önska er lycka till i framtiden! Skål på er och tack för en bra studietid här hos oss!

Juni 2005

Tal 7 - Höstterminen 2005

Språkmissbuk

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag väl kollegor socionomer! Gratulerar till era väl genomförda studier!

För tre år sedan fick för första gången jag den stora äran att sihop ett litet tal med utgångspunkt från titlarna på era c-uppsatser. För sjunde gången har jag nu gjort detta och jag måste erkänna att det inte är alldeles enkelt. Ett tal som detta bör ju vara lite lättsamt till sin karaktär, men det är sannerligen inte lätt när det sociala eländet står som bambuspön i backen.

Hur ska man skoja till det om Lärares erfarenheter omkring barn med ADHD, eller Vård och behandling av självmordsnära patienter inom psykiatri i Östersund? För att inte tala om Barn som bevittnar våld i hemmet. Det är ju egentligen inte särskilt roliga saker utan snarare rätt allvarliga problem. Men i ett sådant här sammanhang får man väl vara lite extra generös och försöka stå ut med att det skämtas lite om allvarliga saker.

Som ni märker har talet redan börjat och det är min förhoppning att alla titlar kommer med på ett eller annat sätt och att ingen känner sig glömd. Jag har hämtat titlarna från programmet, så det kan hända ju att dom inte stämmer med den exakta och slutliga formuleringen. Nu börjar jag igen!

Hej! Jag heter Magnus och är språkmissbrukare med ett lugubert förflutet.

Ni vet väl att ni då ska svara unisont: "Hej Magnus". Så gör vi där jag bor för tillfället - det är på Olsgården – ett boende för missbrukare med just språkberoende. Det ligger i Norge, faktiskt alldeles intill det där stället för kvinnor – Nadheim ni vet. Runt omkring där har ju samlats en väldig massa sociala verksamheter, så det finns också till exempel tre öppenvårdsprogram inom missbrukarvården som det nyligen gjorts en brukarstudie om.

Det finns också någon barnby där, med pojkar och flickor eller bara barn. Kan det vara Org. Children's International Summer Villages barnby? De är i alla fall kända för sitt genusperspektiv och jag har hört att just de är otroligt bra på det här med samverkan mellan kommun och sociala frivilligorganisationer. Dom har en stor neonskylt utanför barnbyn där det blinkar och lyser: Samverkan. Hinder eller utveckling?

Ja, det är vackert. Särskilt på kvällarna när man är ute och går med de engagerade grabbarna. Ja, de kallas så i Norge – vi brukar säga huliganer, men norskarne är ju som dom är och säger "engagerade grabbar".

Vetni, ibland är jag så trött på normmän att jag bara liksom säger typ Destinationsland: Sverige alltså...

Jag känner ibland att jag kan göra vad som helst för att komma hem, skulle direkt ställa upp på att göra en studie av svenska myndigheters och organisationers

(o)förmåga att bistå offer för människohandel - om jag fick komma hem alltså. Eller ordna En kvantitativ studie om hjälpsökandebeteende och attityder till att söka hjälp bland gymnasieelever i Östersunds kommun. Kanske, men bara kanske, skulle jag till och med – om det verkligen knep – kunna göra en Mobbningsundersökning på gymnasieskola. Men då skulle jag nog allt vara riktigt desperat.

Dom har så konstig kultur där borta i Norge, dom ser underliga ut också – toppluvor och rosenröda kinder – det måste vara nåt genetiskt, tror jag. Jag menar, om man pratar med sex Burundier om identitet och relationer, så menar väl de att det viktigaste är att inte skada - *Primum est non nocere*. Men vad vet dom? Burundier har ju också toppluvor – tror jag – eller om det var göteborgare?

Äh, det gör detsamma. Norrmän och burundier – det är samma tror jag. Norska Killar är kåta medan burundiska tjejer vill ha kärlek. Och alla pratar de om könsidentitetens påverkan på sexualiteten.

Men när de har pratat färdigt om det - då blir det elände, det vet man. De börjar med Självskärande och hamnar på Vemyra ungdomshem. Eller också blir det Skyddat boende och hedersproblematik. I värsta fall kanske männen börjar utöva våld mot kvinnor i nära relationer, och det är ett komplext problem som tarvar minst Två socialsekreterares syn på missbruk med utgångspunkt i § 3 LVU.

Många norska eller burundiska Unga pojksars syn på manlighet är väldigt framsynt måste man säga. DE tycker till exempel att det är helt rätt att jämställa sambo med gifta. Eller att det är hemskt att Internet ska vara ett sådant laglöst land där Sexuell kränkning förekommer.

Nåja, strunt i alla norska burundier. Jag ska ju bo på Olsgården ett tag till så jag får väl stå ut. "Det är mitt barn som ger mig tröst och kraft" när jag mår som sämst och känner mig som en mamma med krigsrelaterad psykisk ohälsa. Det är nästan så man upplever sig ha en Depression. Undrar om det är en sjukdom eller om det bara är att rycka upp sig? Ibland längtar jag tillbaka till lite Prostitution eller Hälsoarbete i Östersunds kommuns grundskolor.

Förresten, ni kanske undrar varför jag hamnar på hemmet och vad språkmissbruk egentligen är. Ja, nuförtiden kan man som ni vet missbruka vad som helst, inte bara alkohol eller narkotika. Även mat anser många. Det syns ju tydligt på bland annat Hon som kallas för Ana. Hon har till och med gjort anorexisympatiserande hemsidor på Internet. Bergsprängarna är några andra; de har ofta en beroendeproblematik i förhållande till dynamit och Barn till missbrukare sukter efter Fjärilar.

Språkmissbrukare är den som hela tiden håller på med läsande, skrivande och prat. Det är så kallade centrala aktiviteter som man sysselsätter sig med på ett sätt som gör att man försummar familjen och sina vänner, sover för lite, äter oregelbundet och inte sköter om sin kropp som man borde med motion och vila. Detta beteende ska pågå i ungefär tio veckor för att klassas som missbruk och man kan som specialindikation ha en förkärlek för fackspråk och krångliga ord som t ex diskurs, samverkan, identitetsskapande och hjälpsökande beteende.

Inte vet jag, men nog låter det som att språkmissbruket är ganska vanligt hos uppsatsskrivande socionomstudenter, eller hur! Och om ni inte håller med så ställer

jag diagnosen "förnekande" istället och det bli bara ett bevis på att jag har rätt i alla fall.

Språkmissbruket förstör alla Möjligheter till integration och som pappa med delad vårdnad och växelvis boende barn kan man uppleva sin situation ungefär som nyanställda socialsekreterare upplever arbetsituationen. Det vill säga ett sådant kaos att man bara vill säga Se till mig som liten är – Sätt mig på "Vägen tillbaka".

De flesta språkmissbrukare är kvinnor. Det ser vi ju här idag ett bevis för. Därför använder vi på Olsgården en del kvinnliga erfarenheter i behandlingen som ju förstås mycket handlar om att vi ska hitta ny identitet. Så vi jobbar mycket med HipHop faktiskt. Det är ju ett sätt att både göra sin röst hörd och ge upplevelser av identitetsskapande. Men man använder också Flyktingars upplevelser av psykosocialt behandlingsarbete inom svenska landsting för att mera precist åstadkomma förändring hos oss språkmissbrukare.

Hon som är föreståndare på behandlingshemmet är en så kallad Global Woman in Labour migration vilket innebär att hon är en hejare på Organisation och arbetsmetoder i socialbidragsarbete i Gävle och Östersund. Vad detta har för betydelse för verksamheten har jag inte riktigt förstått, men det har att göra med Miljöterapiens innehåll i teori och praktik.

På hemmet finns också en avdelning för Adopterades stöd och hjälp efter adoption. Föreståndaren har ett favorituttryck som jag tycker så mycket om "Bli och bli - kan man aldrig bara få vara!" Då känner jag att kroppen börjar spritta och vill göra både saltomortaler och en diskursanalys av hur kvinnligt kön görs i månadspressens texter.

Ni kanske undrar hur personalen i övrigt är? Ja, det ska jag bara säga att min Handläggare hon hjälper till hela tiden, hon är så snäll – men hon kan inte göra så man får jobb förstås – men det begär jag inte heller. Hon trycker verkligen på Barnperspektivet i det här skyddade boendet. Eftersom språkberoende är klassat som sjukdom så är det viktigt med barnen.

Man måste Uppmärksamma barn till psykiskt sjuka i världen. Dessutom måste man faktiskt tänka på dem som Barn i riskzon, och se till att det blir samverkan mellan skola och socialtjänst. Och en sådan samverkan kan man få upplevelser av, särskilt i Hälsingland.

Sedan då? När behandlingen är klar... Vad händer sen? Fyra socialsekreterare sitter och tänker om uppföljningsarbete, men vad hjälper det? Man Beviljas eget boende, men hur går det sen?

Ja, det tänker jag inte spekulera om. Vad vet man om framtiden? En sak vet man i möjligen: "alla Behöver en pappa", även kvinnor som vuxit upp med en frånvarande far.

Kanske vet vi också en annan sak – att ni nu ska ta ut er examen och att de flesta av er ska söka jobb inom socialt arbete. Måtte det gå bra för er alla i den framtiden!

Jag lyfter mitt glas med policykorrekt alkoholfri cider! Hela institutionen önska er lycka till i framtiden! Skål på er och tack för en bra studietid här hos oss!

Tal 8 - Vårterminen 2006

Uppbrott och framtid

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag väl **kollegor socionomer!** Gratulerar till era väl genomförda studier!

För åttonde gången har jag nu satt ihop ett litet tal med utgångspunkt från titlarna på era c-uppsatser och jag måste som vanligt erkänna att det inte är alldeles okomplicerat. Ibland kan det till och med kännas lite motigt och osmakligt att försöka skämta till det om allvarliga saker som ni ofta har haft ett djupt och personligt engagemang kring. Jag menar hur gör man sig lustig över sådant som Arbetet mot kvinnlig könsstympning – eller - IMPLEMENTERINGEN AV SJÄLMORDSPREVENTIVA PROGRAM I SKOLAN I JÄMTLANDS LÄN? Och hur i hela friden ska man få till något som ska föreställa roligt med sådana dramatiska titlar som "när jag blir ledsen skär jag mej!" Eller Att sluta skära sig. Inte den enklaste sak och jag hoppas ingen tycker illa vara om denna opretentiösa utläggning.

Jag vill väl inte likna mitt skrivarbete vid att "Koka soppa på EN spik", snarare är det väl så att spikarna är ganska många, jag tror det var 58 stycken denna termin, och dessutom fanns där alla spiksorter, från nubb och dyckert till tretums galvaniserad spik, så smaktillsatserna är ytterst varierade om än både spretiga och ibland osammanhängande. Kanske kan man betrakta denna lilla kria som ett Åtgärdsprogram som erbjuds långtidsarbetslösa ungdomar. Under alla omständigheter hoppas jag att soppan ska smaka!

Man kan anta att uppbrott är något som många av er just nu känner väldigt nära inpå skinnet, ni har ju nu vistats länge i en härlig akademisk miljö där man visserligen "kan vara normal i det helt absurda och sjukaste som finns", och där man kan finna en del Tillit och trygghet – ungefär som ungdomars upplevelser av en behandlingsrelation. Men trots allt – är inte utbildningen en slags Formad vård där man mycket väl kan känna sig som Det underordnade barnet? För all del vill man invända, man kan ju göra en diskursanalys av innebörder i begreppen barnperspektiv och BARNETS BÄSTA I VÅRDNADSTVISTER och kanske få svar på frågan "Nej, varför skulle du utbilda dig?" Och svaret uteblir inte: Självbestämmande, deltagande och ledarutbildning bland landsbygdskvinnor i Peru.

Nå, detta uppbrott som ni står inför kan säkert göra många av er oroade och Unga kvinnors stressupplevelser är allvarliga saker, precis som Psykisk ohälsa hos barn och ungdomar – så man bör ta det allvarligt på det och fråga sig Blev det som det var tänkt? Har det varit tillräckligt med ÄVENTYRSPEDAGOGIK på denna utbildning? Eller har man fått känslan av ATT VARA ETT PAKET och haft upplevelser av stigmatisering och psykiatrisk diagnos?

Finns det, undrar vän av ordning, någon Förhandsbedömning av utbildningen, ni vet Aktuell forskning, samt beskrivning av Sociala faktorerens betydelse och individens eget bidrag till återhämtning? Eller måste man helt enkelt nöja sig med att konstatera att utbildningen ni gått bara är en Tolkning av rekvisitet "Annat socialt nedbrytande beteende"?

Ni som nyss var tonårstjejer - har ni här på skolan fått några Massmediala budskap angående er hälsa? Eller har det känts mest som FOTBOJA I HEMMET – man kan undra vem egentligen blir straffad?

Och hur är det med den lilla minoriteten av män på denna utbildning: vad tänker ni på? Gör ni som unga Gambier, ropar varje dag: "EVERYBODY WANTS TO GET MARRIED" ! Eller känner ni er utsatta och undrar om Skolmobbingens konsekvenser i vuxenlivet? Ni kanske till och med vill göra en diskursanalys av begreppet Våldtagen man?

Jag vet inte hur mycket ni hört eller brytt er om att utbildningen nu är på väg att förändras som en följd av bland annat den s.k. Bolognaprocessen. Förslag och revideringar flödar och forsar som vatten ur Fontänen, och personalen liknar just nu mest en barngruppsverksamhet för barn till föräldrar med psykisk ohälsa. Prefekten har lusläst uppsatsen Upplevelsen av motivationsarbete – för att se vad man kan lära sig om att hålla igång folk och få resultat.

Nåja, ni lär ju knappast påverkas av förändringar i utbildningen nu, ni kan likt bergsbestigare ha Utsikt från toppen av K2 – och kanske tycka "Ge det en chans i alla fall". Kanske, tänker ni, kan jag få jobba i en Jämställd Socialtjänst i Östersunds och Bergs kommun, eller få ett jobb där jag kan lyssna på Tre vuxna kvinnors berättelser om att ha varit familjehemsplacerade som barn.

Kanske framtiden ger er möjlighet till arbete med våldutsatta kvinnor i glesbygd eller BARN I MISSBRUKARFAMILJER . Om ni misstrivs och drabbas av problem så minns att det finns friska kvinnor som har erfarenheter av sjukdomen Anorexia nervosa. Dem kan man lyssna på. Och hjälper inte det får man hitta annat stöd. Det finns ju dom som väljer ATT VARA STÖDPERSON. Sådana kan ställa upp för er också och inte bara vara Stöd till familjer med funktionshindrade barn.

Om ni i framtiden är missnöjda och frågar er Vad hände med bostadsområdet?, så tveka inte att ta kontakt med Bergssprängarna – det är ett kostnadseffektivt alternativ att lösa många problem, till och med frågan om HOT OCH VÅLD MOT TJÄNSTEMAN.

När det gäller brister i utbildningen ni gått så är de naturligtvis många, men att i masochistisk anda börja gå igenom dem här och nu skulle väl kunna göra oss alla nedstämnda och i värsta fall leda till (Attityder till mobbing) – hos lärare. Kanske kan konsekvensen också bli att man tappar pokerfejset och får behov av behandling, vilket enligt LVU 2§ bör betraktas som "otillbörligt utnyttjande" av INVANDRARES UPPLEVDA INTEGRATION.

En sak som definitivt saknas i denna utbildning är inslag av poesi och skönlitteratur. Och i uppsatsarbetet syns det så väl att ni längtar efter det – även om det är på ett omedvetet plan. Hör bara så enkelt det är att få till poesi! Lyss till denna dikt:

Att bli fri
Från anorexi
Lika barn leka bäst?
Myndighetssamverkan och sekretess
Information från BVC
mammor, samspel och MVC
Kenyanska studenter och slutna vård
Men ingen skriver om ungdomsgård
Inte bara svensk och LSU
Vem är jag, vem är du?
Hur går det till under rättsprocess?
Ad notam, det blir sekretess
Brukares röster om en verksamhet
Medverkar till identitet
ÖPPENVÅRDSTEAMET gör diktaren ding
På sådana ord rimmar ingenting
Vad gör man med barn Som bevittnat våld
När man likt Ferlin vill få dikten såld
Våldtäkt mot barn och rättsanalys
Är inte precis något diktarmys
Det är inte heller föräldrar i finka
Deras barn måtte ej genom skyddsnätet slinka
Ingen tänker på rimmarens vända
Och snart kommer tenta-rättnings-måndag

Som avslutning vill jag bara säga att den här Brukarstudien för arbetslösa socionomers c-uppsatser finns publicerad på adressen Veksa.nu.

Med det vill jag tacka för mig och utbringa en skål för er och för väl genomförda studier! Lycka till i fortsättningen från oss alla här på institutionen!

Juni 2006

Tal 9 - Höstterminen 2006

Institutionsinternt

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag väl kollegor socionomer! Gratulerar till era väl genomförda studier!

För ett antal år sedan fick jag för första gången den stora äran att sätta ihop ett litet tal med utgångspunkt från titlarna på era c-uppsatser. Ett utmärkt och roligt påfund. Jag hoppas att samtliga titlar kommit med så att ingen känner sig förbigången.

För nionde gången har jag nu skrivit ett sådant här tal och jag måste som vanligt erkänna att det inte är alldeles okomplicerat om än kul. Fast denna termin var det lite lättare. Och det berodde givetvis på den stora nyheten som jag antar att ni hört.

Institutionen för socialt arbete ska ju bli en ny och stor aktör på det sociala området. Smaka på det ni! Institutionen för socialt arbete ska bli en stor aktör på det sociala området. Det ska bli gigantiska sociala projekt som t ex Ridterapi och Drogpreventivt arbete i Sundsvalls kommun.

Först var vår prefekt Ulla-Britta lite tveksam när förslaget dök upp och sa: "Vet du vad det kostar?" Och vet ni över huvud taget Vad det är i DBT som är så verksamt?

Men personalen stod på sig. Argumenten var många. Tänk vad vi kan göra åt Transnationell kvinnlig arbetsmigration i en global kontext eller Socialsekreterares bedömning och handläggning av ett ungdomsärende. För att inte tala om Utslussning och eftervård av LSU-dömda ungdomar. Vi kan göra underverk, sa vi. Vi blir som Apatiska flyktingbarn – fast tvärtom förstås.

Elsa och Mona, våra kära sekreterare, påpekade särskilt nödvändigheten av att ta itu med Mångfald och diskriminering inom svenska Röda korset samt Barnkonventionen och idrottsrörelsen.

Det där tycktes påverka Ulla-Britta lite, så hon vred på sig och sa: "jag är mer än en diagnos, bara så ni vet det". Och hon fortsatte: "Ni ska veta att När vardagen styrs av en tom plånbok uppstår Ekonomisk stress, inte bara hos ensamstående arbetslösa/studerande föräldrar utan också hos prefekter. Ni måste också tänka på vår institutionsekonom Anita Ivarsson, sa hon också. "Anita blir ju tvungen att göra Födelseregistrering på oss allihop – och det är en komplicerad process."

Nu tog studierektor Barbro till orda och försvarade prefektens tveksamhet. På sitt sedvanligt klargörande sätt menade hon att Läroplanen får konsekvenser för den enskilda eleven – det blir ansvar och stress i dagens gymnasieskola.

Riktigt vad det hade att göra med saken förstod väl inte alla. Men Barbro gav sig inte: "Tror ni att det blir Ett bättre liv –för utsatta ungdomar i Sverige och Guatemala bara för att vi gör En undersökning av socialsekreterarnas psykosociala arbetsmiljö i Östersunds kommun? Blir det någon skillnad bara för att vi beskriver Klienters och socialarbetares upplevelser av deras relation och samarbete? Och glöm inte," tillade

hon och lyfte ett varningen finger, "att på ett sådant initiativ som ni föreslår följer Ansvar och förväntningar även på tre Västafrikanska män."

Pressen på de båda ledningspersonerna ökade nu genom att hela personalen skanderade i en inte alltför samordnad talkör:

Hur kan en individ som är utsatt för hedersrelaterat våld skydda sig i det svenska samhället?

Ingen vidare talkörsramsa kan man tycka, eller hur? Men vi ropade också andra slagord:

No Man Is An Island, No Man Is An Island
och

Psykisk hälsa – en klassfråga! Psykisk hälsa – en klassfråga!

De talkörerna gick bättre.

När vi talkörat klart skickade vi snabbt fram ett riktigt trumfkort. Hela praktikgänget tog ett steg framåt och sjöng en sång de hade gjort. På melodin Sov du lilla videung löd texten så här:

Ensamkommande flyktingbarn Dubbla identiteter

Från gatubarn till adoptivbarn "Hur stavar man till arbetslöshet"

Ungdomar uti anstalt –gör vi en tvärsnittsstudie

Tills döden skiljer oss åt

Ung, skamgjord och utan lön

Trots den minst sagt haltande texten tog det verkligen skruv. Prefekt och studierektor strök var sin tår ur ögonvrån och tyckte undra om de skulle känna sig Omgivna eller övergivna. Metoder och arbetssätt inom spädbarnsverksamhet, snyftade de båda två. Vi är "Systemets fångar".

Vi andra kände att det nu var läge för en sista insats. Vi ropade ut vår längtan efter att få göra socialt arbete: Mångfaldens identiteter, ropade en del. Identitetens mångfald – gastade andra.

Men det som slutligen kom det att tippa över till personalens förmån var faktiskt en insats från två förbipasserande Ungdomsgång från USA och Sverige. De dök helt oförhappandes upp i möteslokalen och sa unisont att de behövde hjälp med sitt sexuella riskbeteende.

De sa också att de var Ungdomar på försörjningsstöd och hade upplevelser av handläggarens roll på deras väg till egen försörjning. Och detta, menade de, kunde få betydelse för både Barnfetma och resonemanget kring frågan om tvångsomhändertagande och Upplevelsen av klassresan och dess inverkan på relationerna till föräldrarna.

I och med dessa gripande ord var det sista motståndet brutet.

Prefekten utbrast: "Jag känner mig jävligt befriad"! Hon fortsatte: "Jag tror inte att folk går omkring på stan och vet att man kan få hjälp hos socialtjänsten om man blivit

utsatt för brott. Här måste vi ta ett ansvar! Sociala företag och lokal utveckling, det blir ju jättebra med stödstrukturer för socialt entreprenörskap. Man måste ju Bryta sig ut för att kunna bryta sig in. ”

Hennes spontana utbrott formade sig till en programförklaring som livligt applåderades av oss alla, även några Alkoholmissbrukande vårdtagare inom hemtjänsten, som dykt upp i dörröppningen. De letade egentligen efter Latinamerikanska kvinnor med irreguljär status i Stockholm, men hade bara funnit några Vuxna barn som satt och hade upplevelser av att ha levt i länkade familjesystem.

Prefekten fortsatte: ”Institutionen ska fortsättningsvis ägna sig åt Familjehemssekreterares bedömning vid släktingplaceringar samt Skillnader i socialekreterares bedömningar av mödrar och fäder, i ärenden där barn mistänks fara illa.”

Nu framkom det ytterligare förslag, från praktikgänget förstås.

De sa: ”Vi måste ta itu med Hedersrelaterat våld utifrån sex skolkuratorers perspektiv. För att inte tala om Fyra föräldrars upplevelse av att ha en dotter med Anorexia Nervosa.”

”Javisst,” ekade prefekt och studierektor, ”vi vill också kartlägga hur processen Från barn till missbrukare går till. Och Betydelsen av sociala nätverk för drogmissbrukande kvinnor icke att förglömma.”

Ja, ropade vi alla lyckligt. Nu kan vi äntligen få ta itu med ADHD och familjers upplevelser av diagnos, stöd och hjälp.

Själv tänkte jag i mitt stilla sinne att jag nog mera skulle försöka jobba med upplevelsen av mötet i arbetet med begåvningshandikappade föräldrar- Det blir ju samhällets barn på ett sätt.

Också var det ju det här med att ”...man som adopterad ju inget hellre vill än att bli accepterad...”

Men nu alla var överens och så begav sig hela personalgruppen till lunchrummet och fikade, men blev prefekten och studierektorn dröjde sig ensamma kvar. De suckade och tänkte ”hur gör jag? Måste man göra En fokusgruppsstudie om föreställningar kring manligt och kvinnligt innan man går vidare.”

Hå hå ja ja, men ”Så här gör Vi i Sverige” insåg de sedan och kände sig lite upprymda av den tanken.

Med detta vill jag tacka för mig och utbringa en skål för er och för väl genomförda studier! Lycka till i fortsättningen från oss alla här på institutionen!

2007-01-25

Tal 10 - Vårterminen 2007

Strindberg

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag väl kollegor socionomer!
Gratulerar till era väl genomförda studier!

För ett antal år sedan fick jag för första gången den stora äran att sätta ihop ett litet tal med utgångspunkt från titlarna på era c-uppsatser. Ett utmärkt och roligt påfund. Jag hoppas att samtliga titlar kommit med så att ingen känner sig förbigången.

För tionde gången har jag nu skrivit ett sådant här tal och jag måste som vanligt erkänna att det inte är alldeles okomplicerat om än kul. Denna gång har jag utnyttjat en litterär föregångares tre olika verk som alla borde känna igen åtminstone två av. Om icke – kanske måste ni skämmas lite och läsa mer av en av den svenska litteraturens klassiska giganter. Det gör inte ont kan jag garantera.

Det var en afton i början av maj. Den lilla trädgården i Mosebacke hade ännu icke blivit öppnad för allmänheten, och rabatterna voro ej uppgrävda. Barn som klarar sig trots en utsatt uppväxt rumlade runt bland de snödroppar som arbetat sig upp genom fjolårets lövsamlingar; Den globaliserade slavinnan hade tagit skydd under ett ofruktsamt päronträd; Ungdomar med funktionshinder i norrländska kommuner väntade på sydlig vind för att få gå i blom, men Kriminella gängbildningar bjödo ännu kärleksfilter i sina obrustna knoppar åt En kastad liten docka; ännu hade inget

Maskrosbarn trampat sandgångarne sedan sista vinterns snö gått bort och därför levdes ett obesvärat liv därinne i trädgården av både Latinamerikanska kvinnor med irreguljär status och Unga flickor som säljer sex på Internet.

Ensamkommande flyktingbarn höllo på att samla upp skräp som de sedan gömde under takpannorna på Arbetsförmedlingen – en arbetsplats i behov av förändring; Pensionerade äldre män (60+) drogos om spillror av rakethylsor från sista höstfyreverkeriet; Fyra vuxna internationellt adopterade plockade halmen från unga träd som året innan sluppit ut ur Den moderna narcissismen och Socialtjänstens bedömningar av pappors föräldraförmåga ur ett genusperspektiv.

Och allting sågo de alla! Länkade familjer hittade barègelappar i bersåer och kunde mellan stickorna på en bänkfot draga fram både Släktingplaceringar och Dubbla diagnoser, som icke funnits där sedan Den våldsamme mannen utfört sitt Drogförebyggande arbete i skolan i fjor.

Där var ett liv och ett kiv.

Han kom som ett yrväder en aprilafton och hade en fungerande DUNK i en svängrem om halsen. Clara, Lotten och En invandrarman som mördas i hederns namn voro inne med skötekan för att hämta honom på Dalarö brygga som drevs av en Samverkan med äldreboenden i kooperativ form. Det dröjde evigheter innan de kommo i båt.

De skulle till Socialhögskolan och Polishögskolan och förhålla sig till homosexuella och på abeteket för att hämta ut Subutexbehandling och gråsälva till grisen - BONA DIAGNOSIS, BONA CURATIO, sa Carlsson.

De skulle också till posten och få ett frimärke och hämta en c-uppsats som handlade om Blivande yrkesidentitet, de skulle ner till Fia Lövström i Kroken och låna tuppen och en Gemensam behandling för dubbeldiagnoser och missbrukare mot ett halvpund småtärna till notbygget.

Och sist hade de hamnat på gästgivargården med det fantasifulla namnet "Med himlen som sitt tak och jorden som sitt golv", där Carlsson bjudit på kaffe med dopp.

Och så kommo de äntligen i båt, men Carlsson ville styra, och det kunde han inte, för han hade aldrig sett en råseglare förr än mindre förstått Vikten av bemötandet i yrkesrollen och hur man förbereds för detta i socionomutbildningen. Därför skrek han att de skulle hissa focken som inte fanns och han ropade också efter Delaktighet, men förstod inte vad som hände och hur det är.

Och på tullbryggan stodo lotsar och Unga flickor som förövare och grinade åt manövern, när ekan gick över stag och länsade ner åt Saltsäcken.

"Hörru, du har hål i båten", skrek en lotslärling genom vinden. Och medan Carlsson tittade efter hålen, knuffade Klara undan honom och tog roret, och med årorna lyckades Lotten och de barnarbetare som förblir barn få ekan opp i vinden igen, så nu strök det ner åt Aspösund med god gång.

"En bra karl reder sig själv!" muttrade Carlsson och tänkte att När jag blir gammal skall jag bli utvecklingsstörd.

Carlsson var en liten fyrkantig värmländing som fått Sammanbrott vid familjehemsplacering och som barn bevittnat våld. Han hade blå ögon och en näsa krokig som en syskonhake. Han hade blivit utsatt för Mobbing bland elever och för detta erhållit Ridterapi, men inget av detta hade hjälpt honom mycket.

Livlig, lekfull och nyfiken var han, men tron att Barndomen präglar vuxenlivet hade också gjort honom elak och bitter. "Synd att bögen inte dog" brukade han säga och spottade åt Socialtjänstens och förskolepersonalens samarbete samt anmälningsskyldigheten när barn far illa.

Ansvarsfördelningen mellan migrationsverket och kommunerna gällande ensamkommande barn ger jag inte mycket för, sa Carlsson. Vuxna sviker, tyckte Carlsson och kunde berätta om en pojkes upplevelse av livets hårda väg. Denna väg gick från Våldtäkt av barn kontra sexuellt utnyttjande av barn till Bistånd för fattigdomsbekämpning utifrån de fattigas perspektiv.

Carlsson förstod inte alls sjöaffärer, han var också kallad ut till Hemsö för att ta hand om åker, kreatur och Samverkan som är en frigörande process för individen, Detta ville ingen annan ta befattning med sedan gubben Flod gått ur livet och änkan satt ensam vid gården.

Allt var nytt för Carlsson, från Barn som inte gör som du säger utan som du gör, till Hur man arbetar med människor som varit med om sexuella övergrepp och Familjerättssekreterares samtal med klienter. Han var nyfiken på allt och han fick

svar så många att han kände sig tydligt vara kommen på främmande mark. Redan första kvällen skrev han hem:

Mamma, pappa jag har något att berätta... Myndighetsutövning utgör både möjlighet och begränsning inom socialt arbete. Samverkan mellan kommun och landsting för individer med psykisk störning och samtidigt missbruksproblematik är jätte viktigt precis som Psykiatireformen där man undrar hur en kommun klarar syfte, målsättning och verklighet.

Kära mor och far, skrev Carlsson, Kvinnors livsvillkor och ojämlikhetsskapande processer måste kombineras med Skolans förebyggande arbete gentemot barn med utagerande beteende. Om man glömmet Kvinnan och skulden blir man tvungen att göra En vinjettstudie av socionomstudenters kunskap.

Carlsson fortsatte brevet: Det var med en känsla av vild glädje jag återvände från Nordbanans station, sedan jag där avlämnat min lilla hustru, vilken skulle fara till vårt barn som, insjuknat i fjärran land. Tre föräldrars upplevelse av MST och en cancerpatients upplevelser av socialarbetarens roll inom cancervården var droppen. Fullbordat var alltså offret av mitt hjärta. Ska jag vara helt ärlig så vet jag inte varför det är viktigt med jobb, för jag har aldrig levt det livet. Men å andra sidan är det väl viktigt med Socialsekreterares inställning till släktinghemsplaceringar liksom Familjehemsvård ur familjehemsföräldrars perspektiv.

Kära mor och far! Låt mig avsluta med en liten hyllningstext till en av mitt hjärtas mer betydande inneboende! Må han leva för alltid!

*Stora slottet Drummeldimp ligger bortom fjärran
Dit får ingen komma in som ej kan baka struvor
Gyllenkrull och Sockertipp
Kom, ska vi dansa häxan våt!
Vill du mig här, så har du nåt
Sov du lilla tryne
Kungen är full av stock och sten
Skogen är full av lingonben
Pär är full av tomtar
Hur ska Lillan orka?*

Med detta vill jag tacka för mig och kanske kan ni nu konstatera att underbart varit kort. Men livet är långt och kan levas fullt även om ni inte befinner er här hos oss – förstås! Gör det! Låt oss utbringa en skål för er och för väl genomförda studier! Lycka till i fortsättningen från oss alla här på institutionen!

2007-06-08

Tal 11 - Höstterminen 2007

Mittlinjen

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag väl **kollegor socionomer!** Gratulerar till era väl genomförda studier!

För ett antal år sedan fick jag för första gången den stora äran att sätta ihop ett litet tal med utgångspunkt från titlarna på era c-uppsatser. Ett utmärkt och roligt påfund som inte var mitt eget. Jag hoppas att samtliga titlar kommit med så att ingen känner sig förbigången.

Detta är mitt elfte försök och som vanligt är titlarna på era uppsatser mer än lovligt fantasifulla och en talförfattare kliar sig i huvudet och undrar tänker *”Det är så mycket man ska göra nu för tiden”*.

Och vad det ska gå att få ihop av sådana kärnfulla och koncisa titlar som

”Första gången slogs man väl bara lite lätt, nån knuff här och där. Till slut handlade det om att det var gäng som träffades...” – *En kvalitativ studie om tjejer som har slagits.*

Som sagt, kort och koncist.

Låt mig denna gång börja med att göra en liten redovisning och analys av alla uppsatser. Vad handlar de om? Vad tycker socionomstudenter är intressant? I vad mån avspeglar era uppsatsämnen också era personligheter eller karaktärer? Kort sagt: Är ni patologiska särlingar eller som folk är mest?

Min statistiska bearbetning av era uppsatser har gett följande vid handen – och jag hinner förstås bara redovisa några, närmare bestämt tre, av de mest uppseendeväckande fynden:

1. För det första: Kvinnor – anser ni - är fem gånger så intressanta som män. Det ser man direkt på titlarna. Ett föga överraskande resultat skulle många påstå. Åtminstone är det en utbredd uppfattning bland heterosexuella män. Å andra sidan är det ju mest kvinnor på denna utbildning så analysen bör nog gå vidare. Kanske är det en djup sanning i denna statistisk. Kvinnor är helt enkelt intressantare än män.
2. För det andra: Den grupp av människor som står i fokus för er socionomstudenter är föräldrar, barn och ungdomar. Inte heller det överraskande då de flesta människor ju faktiskt faller inom dessa kategorier. 65 % av uppsatserna rörde en eller flera av dessa kategorier.
3. För det tredje: Vilka är de mest intressanta ämnesområdena, det som ni socionomstudenter allra helst skriver om? Utan konkurrens utmärker sig följande områden: Våld, sex och psykiska störningar! Interkulturellt och internationellt kan gå hem och lägga sig. Det är våld och sex som gäller tillsammans med psykiska problem. Detta avspeglar sig definitivt inte i kurslitteraturen inte

heller i aktuella lärandemål. Istället kanske det visar var ni har era tankar kära vänner.

Min omedelbara analys av detta är således att

- Medelvensson bland socionomstudenter är en kvinna som känner sig självsäker och betydligt intressantare än män och hon är omåttligt förtjust i våld, sex och psykiska störningar. Låter ju som någon man vill möta i en mörk gränd. Trevligt.

Själv är jag ingen hejare på statistik, så jag när jag skulle göra den här analysen tog jag hjälp av en kollega som bor i Sundsvall. En siffermänniska av guds nåde ska jag säga. Hon är besatt av talserier och chi-2-analyser och är som *en syster eller bror med funktionshinder* för mig i denna sin galenskap.

En dag tog jag i alla fall Mittlinjen för att hälsa på henne och få hjälp.

En tidig och mörk morgon pulsade jag genom snön neröver mot stationen och tänkte på de *Sekretessrelaterade samarbetsproblem* som gärna blir följden av *Föreningsliv, idrottande och spelberoende*.

Kan det vara så, funderade jag, att man måste göra *Diskursanalys av rättsfall* för att få till *lite Samarbete – ja, ur frivårdsinspektörens perspektiv alltså?*

När jag kom in stationshuset hörde jag *Röster om introduktion och integration* strömma ut ur högtalarna. I stället för att meddela tågtider fick gruppen av tågresenärer förvånat lyssna på hur någon la ut texten om *Hip-hop and Construction of Group Identity in a Stigmatized Area*.

Vi kastade förstulna blickar på varandra med en svag olustkänsla i magen medan den metalliska stämman fortsatte på ett annat tema, nämligen *Nationellt identitetsskapande – en diskursanalys av framställningen av homosexualitet i ghananska medier*. Efter att ha sagt något lite kort om *Ungdomsvåld i Caracas slum* kom så äntligen de förlösande orden: "Mittlinjen avgår strax från spår 1"

Vi kände oss alla lättade och skyndade till tåget. Men man ska inte ropa hej förrän man är över bäckenet eller vad det heter! På perrongen vid lokomotivet stod någon som vi dessvärre misstänkte var föraren, och han talade med hög och uppfordrande röst i en megafon: *Glöm ej dom som glömmet – unga personer med demenssjukdom*. Han fortsatte: *Jag har papper på att jag är lämplig som förälder!*

Sedan log han så rart och sa i mycket mildare ton: *Samarbete ger stöd och skydd*.

Det gjorde inte situationen bättre och på nytt kände vi oss mycket bekymrade och hela skaran av resenärer tog en liten omväg runt lokföraren.

Vi oroad oss säkert allihop över hans förmåga att framföra tåget på ett ansvarfullt sätt. Inte kul att känna så.

"Se till mig som liten är..." ropade han nu och vi hoppade liksom till när han fortsatte med att ett försök att övertyga oss skeptiker: "*Jag har blivit en lugn kille..*" – efter all *Aggression Replacement Training*. Det var förstås inte heller ett besked som gjorde oss särskilt trygga. Några tvekade faktiskt att kliva ombord.

När konduktören dök upp blev det lite bättre. Han bjöd oss in i tåget och vi fick en liten folder med rubriken *Kunskap är erfarenhet – erfarenhet är kunskap*. I den kunde man läsa att tågföretaget nu satsade på folkupplysning och intressanta föredrag i kombination med resandet.

Aha, då kunde man förstå varför fönstren var igenklitrade med affischer som det stod en massa på, t ex om *Ungdomsarbetslöshetens relation till ekonomiska påfrestningar och skamgörande erfarenheter*.

Jag satte mig tillrätta i kupén och tog fram en bok om *Hur socialsekreterare använder sin kunskap om barn som växer upp med psykiskt sjuka föräldrar*, men insåg att jag inte skulle få läsa ifred.

Konduktören kom nämligen och delade ut mera material och verkade nästan lite hotfull när han orerade om "*Möjligheter och hinder inom preventivt HIV/Aids- arbete i Zambia*". Fast i nästa stund tillade han: *Det är bara nåt man säger – man kan ju inte hålla på med sexuella trakasserier i skolan*. Eller på tåget, tillade han och blinkade med sina långa ögonfransar.

Den lilla gruppen av *fem mammor som utsatts för sexuella övergrepp i barndomen* borta i vagnens ena hörn, verkade liksom samla ihop sig och såg aningen fientliga ut. Men det märkte inte alls vår käre tågfunktionär vad man kunde se.

Konduktörens sätt att så snabbt svänga mellan känslomässiga ytterligheter i sitt tal var allt en smula oroande. Vi vet ju alla att "*Är det någon som slåss är det män, även om man inte blir mer man för att man gör det*."

Tågtjänstemannen såg lite *Ung och utbränd* ut, inte alls så där blomstrande som *svenskfödda som lever i internationella parrelationer* brukar göra. Inte heller påminde han om "*Homosexuella och deras familjebildning*". Nej, man fick mera tankarna åt *Bilden av den missbrukande kvinnan*, eller gamla trötta *Grandparents left with AIDS-Orphans*.

Ja, sannerligen var det gruvsamt att se denna tågkonduktör genomföra sin mission att upplysa oss resenärer om det ena efter det andra. Han såg ut att frossa i sina exklamationer likt en socionomstudent som letar efter uppsatstitel. Ni skulle ha sett hans nöjda sataniska ansiktsuttryck när han utropade: "*..hur skulle jag kunna bli en bra mamma?*" för att i nästa sekund morra: *Jag är Ensam i ett okänt land*. I sanning skrämmande och mycket värre än när "*Unga män berättar om våld*".

Det blev lite lugnare när han så småningom fortsatte in i nästa vagn, även om vi hörde honom på avstånd skandera: *Vem lyssnar på barnet? Hur används kognitiv beteendeterapi på HVB-hem för unga lagöverträdare?*

Huvva säger jag bara. Den mannen skulle behöva lite *Samverkan över gränserna – det brukar ju ge utökade möjligheter för både individen och samhället*. Och man vet ju att *Samarbete ger stöd och skydd*.

Kanske skulle han också må bra av en ordentlig dos *Utökad frigång – fast då slippa utökad arbetsbelastning* förstås.

I sätet bredvid mig satt en nervös medelålders medelklass vit heterosexuell västerländsk man, vår älskade samhällliga normsättare. Han pustade ut och gnällde: "*Det är så mycket man ska göra nu för tiden*" och "*När man ska identifiera någon känns det som att media vill att det ska sitta i folks hjärna*."

Han hade ett hår som var rufsigt och spretade åt alla håll. Det fick mig att tänka på *Mobbning i skolan*, så eländigt såg det ut.

Från det en till det andra, tillade han i lite mera normal ton. Du som vet, *Vad krävs för att ta sig ur ett missbruk av alkohol och droger?*

Tja, svarade jag, sådana där *Kännbara förändringar* – de är verkligen knepiga. *Nätverket till exempel kan ju vara både hjälpande eller stjälpande*, men det kanske å andra sidan mest gäller *Gravida missbrukare*.

Nej, det tror jag väl ändå inte, sa mannen och drog en valkig näve genom sitt buskiga hår. *”Att bli lyssnad på, respekterad och trodd, det är ett bra bemötande!”* och det tror jag är grunden för all bra behandling och vård.

Javisst, inföll jag, och *Kvinnligt medberoende är säkert mest ett resultat av genusordningen*, vilket i sin tur betyder att *Barnets känsla av trygghet i en familjehemsplacering* bara är en form av *Harm reduction* och *En ny dimension inom narkotikapolitiken*.

Nej, nej, skrattade nu den kraftfullt behårade mannen, *”Har man gjort nåt dumt ska man väl göra rätt för sig”* och *”Även om jag bor här i 100 år så blir det inte samma”*.

Det där sista han sa var ju totalt obegripligt för mig, men nu var vi framme i Sundsvall så det spelade ingen roll.

Konduktören gjorde entré för en sista runda i vagnen.

Sundsvall Västra nästa, skrek han först med tordönsröst. Vid avstigning var god använd *”En dörr in i samhället och ett fönster ut mot världen”*.

Vi hukade oss undan hans flaxande armar och storvulna tillkännagivanden. Han hojtade vidare: *Youth attitude and knowledge about HIV/AIDS in Tanzania*.

Jag längtade bort, bort och tänkte nostalgiskt *”Det skulle aldrig hända här”* eller där eller ja, på SJ:s tid alltså.

Min statistiska kamrat stod på perrongen och hukade i det snåla Sundsvallsvädet. Det var som vanligt således.

Hon såg lite tunn ut, lite åt *Anorexia Nervosa* hållet – typ. Fast lång också, och långrandig hade hon ju alltid varit, värre än en *Uppföljningsrapport av korttidsterapi vid BUP i Östersund*. Och det vill inte säga lite det.

Jag suckade och såg som i yrsel en massa siffror susa förbi ögonen. Statistik smittar som ni vet, precis lika mycket som *Arbetsvärdering i Sveriges kommuner*, och min sifferälskande kamrat var en smitthärd av guds nåde. Jag önskade att jag haft lite av *Adopterades erfarenheter av adoption*. Det hjälper mot allt har jag hört.

Men det finns förstås en sak här i tillvaron på vår institution som hjälper mer än något annat mot allt elände, och alldeles särskilt hjälper det upp en människas humör: och det är att få umgås med er kära socionomstudenter!

Ja, därmed hoppas jag att alla uppsatstitlar är behandlade och jag vill tacka för mig. Låt oss utbringa en skål för er och för väl genomförda studier! Lycka till i fortsättningen från oss alla här på institutionen!

18 januari 2008

Tal 12 - Vårterminen 2008

Nils Holgersson

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag väl **kollegor socionomer!** Gratulerar till era väl genomförda studier!

För många, många, många år sedan fick jag den stora äran att ta sätta ihop ett litet tal med utgångspunkt från titlarna på era c-uppsatser. Ett utmärkt och roligt påfund som jag inte hittat på själv men gärna hakade på.

Detta är mitt tolfte försök och denna gång stod jag inför en verklig utmaning. *Jag vet inte om det handlar om ålder så mycket...egentligen.....*, men mina första tankar gick till Sisyfos. Ni vet han som av Zeus straffades på så sätt att han fick rulla ett stort stenblock uppför en brant kulle i Hades dödsrike. Varje gång han kommit upp med stenen så for den ner igen och det var bara att börja om.

Det är kanske inte sinnebilderna av *Långtidsarbetslösas situation i samhället* vi ser här och inte heller *Genusrelationer* eller *Ordning och reda*. Nej, sanningen att säga brukar man ju tänka att sisyfosarbete är ett meningslöst arbete, och det stämmer ju inte alls med det jag håller på med. Här handlar det mer om *Äldres känsla av sammanhang* och att tänka på *Barnets bästa i kontexten*.

Min nästa reflexion var om Herakles, ni vet han med de tolv stordåden i grekisk mytologi. En av hans stora bedrifter var att göra rent i ett ofantligt stort stall, kort sagt mocka skit i all oändlighet. Där stoppade jag upp – det var förstås inte alls en rimlig association. Att skriva uppsatstal handlar självklart inte alls om exkrementer utan mer om att tolka *Ungdomars egna berättelser att bli utredd av* om inte *socialtjänsten* så ändå institutionen för socialt arbete.

Nå, varför fick jag dessa associationer om gigantiska arbetsinsatser – Jo, förklaringen är enkel. Tidigare har jag tampats med 50 eller 55 uppsatstitlar – denna gång var det 87 om jag räknat rätt. Och alla uppsatstitlar, oavsett om de är fantasifulla och rakt på sak som t ex den här: *Frivilligt arbete som volontär, ett medel till att hindra fortsatt ensamhet och isolering hos äldre, Fungerar det i praktiken utifrån volontärer och de äldres egna uppfattningar, en kvalitativ studie* eller mera invecklade, uttömmande, beskrivande och vetenskapligt "korrekta" som t ex den här: *Integration i Östersund* – alla uppsatser oavsett detta, förtjänar självklart att vara med i talet.

Och jag sände massor av goda tankar till er alla, för som lärare vet man: "Det är tack vare dom jag lever" och slipper *Socialtjänstens försörjningsstöd i Östersunds kommun*.

Även om nu alla titlar rätteligen borde vara med är det ingen vettig människa som orkar lyssna längre en fem minuter på ett sådant här tal och jag räknade ut att det skulle bli 218 minuter om alla titlar kom med. Att hålla ett sådant tal måste likställas med *Självskaðebeteende* och att lyssna är väl ungefär som *Mobbing i skolan*.

Så denna gång har jag skrivit två tal och varje tal innehåller hälften av uppsatserna men jag kommer bara att hålla ett. Det andra kommer att finnas tillgängligt på webben. Ni hittar den på Statens institutionsstyrelses hemsida alldeles intill länken om *En studie i SiS-placerade ungdomars upplevelser av och attityder till ART*.

Nå, varje tal har hittills haft en liten historia att berätta och som internationell samordnare har jag förstås ett intresse av att ni kan lite geografi. Låt oss därför se vad Nils Holgersson har att bidra med i detta sammanhang.

Det var en gång en pojke, skriver Selma Lagerlöf. Han var sådär en fjorton år gammal, lång och ranglig och linhårig. Han var en av många *Unga arbetslösa med utomeuropeisk härkomst och hade upplevelser av sin situation och framtidsmöjligheter*. Inte stort dugde han till: han hade mest av allt lust att sova och äta, och nästan tyckte han om att stå till odygd. *"Jag trivs jättebra här, jag skulle aldrig flytta härifrån!" Att äta eller att inte äta var aldrig en fråga, inte heller om massmedia & samhället kan påverka?*

Nu var det en söndagsmorgon, och pojken *Föräldrar hade förståndshandikapp som påverkade insatsers effektivitet* när de höll på att göra sig i ordning för att gå i kyrkan. Pojken själv satt i skjortärmarna och tänkte att han var *Barn till intellektuellt funktionshindrade föräldrar* och hur lyckligt det var att både mor och far gav sig iväg, så att han kunde få rå sig själv under ett par timmar.

"Nu kan jag *hantera friheten* och ta ner fars bössa och skjuta av ett skott utan att någon behöver lägga sig i det", sa han för sig själv utan att ägna *Det mångfacetterade begreppet integration* en enda tanke.

Men det var nästan som om far skulle ha gissat sig till pojken tankar för han vände sig om och sa: "Det finns *Juridiska aspekter av återopande av Nödvärn i vården* och jag tycker att du ska läsa predikan här hemma. Vill du lova att du gör det?"

"Ja", sa pojken och gjorde en snabb *Granskning av barnperspektivets beaktning i grundutredningar av försörjningsstöd*. Och han tänkte förstås att han inte skulle läsa mer än han hade lust till. *NÄTVERKSARBETETS POTENTIAL är större än dess SVÅRIGHETER* och pojken tyckte aldrig han sett sin mor så förtärdig. Luthers postilla åkte fram och pappan tänkte att detta var för *Barnets bästa enligt Barnkonventionen och Föräldrabalken*.

"Predikan är fjorton och en halv sida", sa mor liksom för att råga måttet och sätta *"Barnperspektivet bakom galler"*.

Så gick de äntligen och hur det nu var så somnade pojken över predikotexten och vaknade av att en liten tomte dykt upp i rummet vid mors fina kista. Han var så kort till växten att pojken inte blev det minsta rädd. Däremot tänkte han omedelbart på odygd.

Egen härd är guld värld och hur ska jag fånga tomten undrade han. "Sånt här går inte att läsa sig till" men med hjälp av *Tolvstegsprogram och farmakologi* ska jag fånga tomten med en flughäv. Han tordes nämligen inte ta i tomten med bara händerna trots att han var så liten. Och knappt hade han tänkt sin okynniga tanke förrän den stackars tomten låg i häven med huvudet neråt, alldeles hjälplös.

Tomten började nu tala och bad så innerligt att bli frigiven. Han hade gjort dem gott i så många år och var värd bättre, sa han.

”Jag har hjälpt er med *Kartläggning av långtidsberoende av försörjningsstöd* – och jag har ordnat *Socialtjänstens rättsäkerhetsansvar vid överlämnande till särskild vård för unga enligt BrB 32 kap.* Och ni skulle bara veta vad jag gjort med *ADHD i skolan och Pensionerade äldre mäns (60+) livssituation på landsbygden.*”

Tomten lovade både guld och silver om han blev satt på fri fot och pojken gick med på det hela under förutsättning att han fick reda på hur *Personligheten grundläggs och Sambandet mellan traumatiska barndomsupplevelser och den vuxnes psykosociala hälsa.* Men just som han började släppa ut tomten kom han på andra tankar om att han skulle ha begärt mer. När han så försökte få ner tomten i häven igen gick det inte bättre än att han fick sig en fruktansvärd örfil och så gick det som vi alla vet.

Pojken vaknade omsider och även om han nog tänkte *”Jamen jag måste ju tro på mig själv att jag fixar det, det är ju bara det det hänger på egentligen”* så var han ju förvandlad och så liten som en tomte han med. Och som ni säkert vet fick han sig omedelbart en tankeställare om vem som hade makten.

Katten som han så ofta ryckt i svansen ger honom en riktig näsbränna, och skonar honom endast för sin matmors skull. Katten väser ilsket; *”Du borde skaffa dig lite Professionellt stöd som skyddsfaktor för barn i riskmiljö”.*

Sedan går det som det går när pojken ska hindra en av tamgässen att ansluta sig till en av de vildgåsfloccar som passerar gården med sina lockrop. Han griper tag i Mårten gåskarls hals och åker med upp i luften där han förstås inte kan släppa taget, utan blir tvungen att följa med.

Det är sedan han försöker komma underfund om vart de är på väg och framöver får han lära sig om både geografi och vettigt uppträdande. Han lär sig om *Skillnader mellan flickor och pojkar* när det gäller LVU, han hör *Röster från gräsrotsaktivister i Indien*, han blir av med sin *Sociala fobi*, och han lär sig engelska och förstår att *The demolition of a home is the demolition of a family.*

Han och Mårten gåskarl lär också känna den vilda gåsflocken som leds av Akka från Kebnekaise. Hon kallar flocken *Team Navet*, och hatar inte bara tamgäss utan också *Mäns våld i nära relationer*. En av de andra vilda gässen är Viisi från Oviksfjällen känd för att ha tagit *Vägen från Härbärget* och veta allt om *Hur flyktingar har fått samhällsinformation, stöd och service.*

Under den första natten med flocken vid Vombsjön i Skåne där isen fortfarande ligger blir en av vildgässen tagen av Smirre, räven. Den stackar gåsen hamnar verkligen *I våldets grepp*. Smirre tyckte inte om att *Hänga på stan*, utan föredrog att tänka i termer av *Process of leaving the street*. Under alla omständigheter så blir pojken lite av en hjälte när han med risk för sitt eget liv räddar vildgåsen från Smirres vassa tänder.

Nils Holgerssons underbara resa genom Sverige, där han har, om inte *en fot i varje land* – så ändå en *dubbel kulturell tillhörighet*, denna resa på gåsryggen blir

som ett Familjerådslag eller *En studie kring migrationens betydelse för unga somaliers identitetsskapande i Bristol*.

Nils Holgersson förstår slutligen vad det betyder *To feel empowered* och börjar stödja *Kids In Peru*. Han blir så bundis med gåsflocken att han bjuder *Laget runt* trots att han tänkt sig att *"Leva nykter"* utifrån Minnesotamodellen. Han tycker att flocken känns som ett *Ungdomsgång – Ett fenomen som uppstår i välfärden*, och någon *"Psykisk ohälsa ur ett anhörigperspektiv"* kan han inte hitta bland dem. Nej, det är istället fokus på *Arbete med ensamkommande flyktingbarn och prostitution, genus, makt, diskurs, diskursteori*. Allt sådant som han kommit att älska under sin resa.

Nej, nu får det vara slut. Läs Nils Holgersson i sommar och förkovra er när det gäller *"Teckenspråkiga barn och KASAM i skolan"*. I detta tal avhandlas 62 av de 87 uppsatserna. Det tycker jag räcker för betyget E för min del, och det skapar nog *Rättsäkerhet, skälighet och rättvisa i arbetsmarknadspolitiken*. Ni som inte kom med: Till er vill jag säga: *COPE with it* – det har *betydelse för samspelet* mellan oss.

Låt mig avsluta detta tal som riskerar att bli alltför långt med att säga att nu är det *Exit* från skolan för er och vi på institutionen undrar alla *vad det var som fick en människa att ta det avgörande steget...*

Låt oss utbringa en skål för er och för väl genomförda studier! Lycka till i fortsättningen från oss alla här på institutionen!

5 juni 2008

Tal 13 - Höstterminen 2008

Kalevala och Södergran

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag väl **kollegor socionomer!** Gratulerar till era väl genomförda studier!

För trettonde gången står jag här och har satt ihop alla uppsatstitlar till något som ska skapa en *Känsla av sammanhang hos socialsekreterare i Sundsvall* och förhoppningsvis er andra också.

Alltså, jag vet inte hur det är med världen idag. När jag var ung visste jag det. Jag visste t ex allt om *Arbetslösas situation i samhället om Vem som håller koll på ungdomarna i glesbygden* eller *Hästkons boendeenhet*. Inte duckade jag för att ha bestämda åsikter om sådant som *Djurassisterad behandling inom institutionell ungdomsvård i Sverige* eller *Postcolonialism in Development Policy*. Nej, jag var djärv och bestämd. Men idag. Nej, jag vet inte hur det är med världen idag. Jag blivit äldre och vet allt mindre.

”Hur många år är du?” undrar kanske någon.

Ja, tillräckligt många för att kunna fatta beslut i alla fall. Om än inte så gammal att jag kan betraktas som *Äldre intagen i anstalt – ur ett personalperspektiv*.

Nå, nu nu har jag alltså slutat med ha åsikter om sådant som är stort och besvärligt och håller mig till den lilla världen. Inte försöka förstå sådant som *Attityder och kunskapskällor hos socialtjänst och polis om våld i hederns namn* eller *Halabjas överlevare och erfarenheter av krigsexponering*. Bryr mig inte om *The new Regulation on Labour Immigration* eller *Vägen ut ur missbruk/beroende*.

Nej, jag har istället börjat engagera mig i den lilla världen, vardagen, det som vi möter dagligen och som är så betydelsefullt för oss.

Ta det här med sandningen i stan på vintern. Jamen, hallå alltså! Här saknar kommunen inte bara *Ett äldreperspektiv*, utan också känsla för och kunskap om hur man verkligen sandar för att alla ska vara nöjda. Jag tänker då på både galna vintercyklister, broddförsedda gående och sparkåkare.

Kommunens dåliga sandningspolitik visar att det finns *A gap Between Power and Responsibility*. Dom borde jobba lite mer med *POSOM-grupper i Jämtland och göra en komparativ studie av tolkning och tillämpning av lagtext och andra styrdokument*. Risken är väl att man står där i efterhand och konstaterar att *”Dom lyssnade ju inte på mig, precis som Unga invandrares i Sverige gör*.

När jag kommit så långt i mitt skrivande av detta tal, kände jag mig lite missnöjd. *”Det var som att tappa fotfästet”* och jag upplevde ett behov av *Social och emotionell träning i grundskolan*, eller ja, på universitetet då. Hur var det han skrev Johan Cullberg?

”Om vi betraktar vårt existentiella läge är det föga uppmuntrande fakta som möter oss. Vi är stoft i ett oändligt universum och ur den aspekten lika intressanta som ett enskilt sandkorn på havsstranden.”

Jisses, säger jag, undrar om han tänkte på *Psykiatriska diagnoser och genus – diagnoskriterier i förhållande till föreställningar om manligt och kvinnligt*.

Under alla omständigheter upplevde jag en mindre kris. Inte precis som "När livet mist sin mening", men ändå.

Jag tyckte jag ville skriva om något annat.

Då tänkte jag tillbaka på förra terminens tal. Personalen minns kanske hur rykande aktuell jag var eftersom vi 2008 firade att det var 150 år sedan Selma Lagerlöf föddes. Hela talet byggde på boken Nils Holgerssons underbara resa genom Sverige.

Det var då det slog mig. Man måste uppmärksamma märkesåret 1809 och vända blickarna österut mot vår goda granne Finland.

Men låt mig få fortsätta att vara litterär snarare än politisk. Och låt mig nu få pröva ert tålmod med några strofer från den finska diktartorrens största poeter.

Vet ni vem Elias Lönnroth var?

Det var en finländsk författare, folkdiktsforskare och språkforskare som under första halvan av adertonhundratalet sammanställde det berömda nationaleposet Kalevala.

Hör här ett utdrag:

Kullervo, Kalervos ättling, gubbens son i blåa sockor,
Gav sin raska häst ett spörapp; snärtade med pärlprydd piska,
Kullervo är nitisk paragrafryttare och flummig"
När liosutrymmet krymper lever jag med kontrollerande män.
Hästen travar, fort går färden, vägen viker, släden slarvar,
Mannen kör med brak och buller, åker vidare på isen –
Han har hunnit till en havsvik, färdas fram på fria fjärden.

Kommer så en mö till mötes, hon har fina bandskor på sig, likt
Kvinnor i hemlöshet ur ett genusperspektiv – som försöker överleva dagen
Vandrar långsamt över viken, ute på den öppna fjärden.

Kullervo hejdar sig och håller hästen,
Gör sig mild och söt i munnen, ordar inställsamt och säger:
"Vem lyssnar på de hemlösa barnen?" Vad hjälper och vad stjälper?
"Sätt dig i min släde, älskling, lägg dig här, du landets prydnad!"
Flickan svarade och sade, hon med vackra skorna snäste:
"Vuxna ska lyssna på barn" – barnkonventionen gäller inom Jämtlands läns landsting
"Släpp du Tuoni i din släde, må med dig den Lede ligga!"

Kullervo, Kalervos ättling, gubbens son i blåa sockor,
Gav sin springare ett spörapp, snärtade med pärlprydd piska
Inte lätt *Att etablera en fungerande relation till klienter med borderline
personlighetsstörning*
Hästen travar, fort går färden, släden slamrar, vägen viker;
Mamma, mamma, barn – en kritisk granskning
Gossen kör med gny och gnissel, låter färden gå allt längre,
Över Pohjas mörka moar, Lapplands vida landamären.

Ännu en ungmö kom till mötes – vårdslöst vandrar hon på stigen
En *Vuxen kvinna med erfarenheter av att växa upp med ADHD.*

En *Socionom på familjecentralen* var hon
Kullervo hejdar nu sin häst och stannar,
Tänker på *Det sociala nätverkets betydelse för ensamkommande flyktningbarn och deras
hälsa*

Gör sig sedan mild och söt i munnen, ordar inställsamt och säger:
"Älskling, lägg dig i mitt åkdon, under mina filter, flicka
för att äta mina äpplen, njuta utav mina nötter. "

Flickan fräser nu ifrån sig, svarar honom så och säger:
"Fan, jag spottar på din slädfäll, i din kälke, usle kältring;
Det är *Mitt val. Mitt liv min syn på arrangerade äktenskap*
Man får frysa under filten, det blir slemt att bo i släden
Om jag får säga min mening – ge min egen röst om min placering
Så int fan vill jag vara under din filt
Där går gränsen när det gäller sexualiserat Internetanvändande"

Kullervo, Kalervos ättling, gubbens son i blåa sockor,
Fattar fort den fagra flickan, släpar henne upp i släden,
Sätter henne på sin slädfäll, lägger flickan under filten.
Nog skulle man behöva *en kvalitativ studie om orsaker till mäns våld mot kvinnor*

Nå. Flickan fortsätter att göra motstånd, drabbas till en början inte alls av
Psykisk ohälsa eller så. Nej inte alls, hon prövar *olika former av hanterings- och
motståndsstrategier* som är vanliga *bland ungdomar som har en eller två föräldrar med
utländsk bakgrund* och det hela utvecklas till att börja med bra för hennes del.

Dessvärre tar det sedan en ände i förskräckelse och flickan kastar sig eländigt
nog i Tuonelas strida forsar och drunknar. Om *etnicitet* hade någon *betydelse* i detta
fall vet jag inte, men det har säkert relevans för – *bedömningar och beslut i barn- och
ungdomsämnden.*

Låt oss också uppmärksamma ytterligare en litterära prominens från vårt grannland Finland som vi så nesligt förlorade till den ryska björnen 1809.

Hur kan vi undgå JOHAN LUDVIG RUNEBERG (1804 -1877) som var en av romantikens mest framstående författare och kulturpersonligheter i Finland. Lyss till hans framsynta dikt där han var först i världen med att blanda finska och engelska!

Allena var jag, Han kom allena,

Förbi min bana Hans bana ledde.

Växelvis boende...och dess konsekvenser.

Enter the Matrix of Cybersocial Reality

Han dröjde icke, Men tänkte dröja,

Integrationsdiskursens Vi och Dom

Immigration and mental health ... an intersectional perspective

Han talte icke, Men ögat talte

Du obekante, Du välbekante!

Street Children Talking Back...the Formation of Identities in Relation to the Public Perception

En dag försvinner, Ett år förflyter,

Känsla av sammanhang – hur mår ungdomarna?

Det ena minnet Det andra jagar;

Den korta stunden Blev hos mig evigt,

Den bittra stunden, Den ljuva stunden

Idag mår jag bra, men Vägen var lång

från psykisk ohälsa i tonårens språng

Ja, bättre kan det inte bli tycker jag.

En av de mest lysande av den svenskspråkiga lyrikens diktare är EDITHSÖDERGRAN (1892-1923) som publicerade sin första trotsigt modernistiska orimmade samling år 1916.

Lyssna till det här!

Jag är ingen kvinna. Jag är ett neutrum.

För att bemöta måste vi våga se och handla. Och basera oss på biografier.

Jag är ett barn, en page och ett djärvt beslut,

Jag är en skrattande strimma av en scharlakanssol...

Jag är ett nät för alla glupska fiskar,

"När jag tar upp näten hör jag inga röster"

Identitetsskapande ... får stöd av kommunpsykiatrin

Jag är en skål för alla kvinnors ära,
Jag är ett steg mot slumpen och fördärvet,
En kriminell livsstil må vara bestående eller föränderlig
Men jag är ett språng i friheten och självet...

Språkets makt

Ungdomars nätvanor

Jag är blodets viskning i mannens öra,
Jag är *En kvalitativ studie om tre unga kvinnors upplevelse av sin kontakt med Socialtjänsten.*

Jag är en själens frossa, köttets längtan och förvägran,
Jag är *Barnets bästa och den goda familjen i Östersund 1925 – 1934*

Jag är en ingångsskylt till nya paradiset.

Jag är en flamma, sökande och käck,

Jag är *Anhörig till personer med missbruks- och beroendeproblem*

Jag är ett vatten, djupt men dristigt upp till knäna,

Jag är en *Kronogårdsprocess – ett misslyckat integrationsprojekt*

Jag är eld och vatten i ärligt sammanhang på fria villkor...

Men slutligen är jag ändå bara

en bra människa på ett boende för asylsökande ungdomar

Inte dum den där Södergran.

Avslutningsvis vill jag läsa en vacker och passande dikt av den goda Edith. Den heter så lämpligt för er denna dag "I rörelse".

Ni känner kanske igen den om än något friserad och upphottad för att passa dagens uppgift.

Den mätta dagen, den är aldrig törst.

Den bästa dagen är en dag av törst

Samhällsinstansers syn på våld i samkönad parrelation

Socialarbetare i välfärdsinstitution

Nog finns det mål och mening i vår färd -
men det är vägen, som är mödan värd.

Det bästa målet är en nattlång rast,
där elden tänds och brödet bryts i hast

På ställen, där man sover blott en gång,
blir sömnen trygg och drömmen full av sång.

Bryt upp, bryt upp! *"Från söderort till förort"*

Bryt upp, bryt upp! *Socialtjänsten och brukarperspektivet*

Bryt upp, bryt upp! *Socialtjänsten och medborgarkontorets roll i integrationsprocessen*

Bryt upp, bryt upp! Den nya dagen gryr.

Oändligt är vårt stora äventyr.

Ja, därmed hoppas jag att alla uppsatstitlar är behandlade och jag vill tacka för mig.

Låt oss utbringa en skål för er och för väl genomförda studier! Lycka till i fortsättningen från oss alla här på institutionen!

16 januari 2009

Tal 14 - Vårterminen 2009

Vissa dagar går allting fel

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag väl **kollegor socionomer!** Gratulerar till era väl genomförda studier!

För fjortonde gången står jag här och har satt ihop ett litet tal som grundar sig på era uppsatstitlar. Det har under åren handlat om såväl fisketurer, demonstrationståg och besök på akuten som finländska diktare, Strindbergs författarskap och personal på vår institution.

Eftersom talets idé är att väva in era nyss examinerade uppsatser bör var och en av er under loppet av mitt orerande upptäcka titeln på er egen uppsats – antingen väldigt tydligt eller också lite mer inbäddat.

Jag tänkte att vi denna gång, för tydlighetens skull och för att vi är en utbildningsinstitution, ska vara lite pedagogiska och ge er en sista liten uppgift kopplad till uppsatskursen. Jag vill uppmärksamma er på att den är obligatorisk, men betygsätts inte. Klarar ni det inte här och nu, så finns det kompletteringsuppgift utlagd i WebCT som ni kan göra under sommaren..

Uppgiften är lätt – ni ska göra ett litet utrop av karaktären "Yes!" eller "Ja!" när ni hör er egen uppsats dyka upp i texten. Har ni förstått? Det är lite av ett intelligens- och uppmärksamhetstest eftersom titlarna ibland är lurigt invävda i texten.

Vi testar. Är ni beredda? Test 1:

Avslutningar och examenshögtider som förknippas med unga människor brukar dessvärre också ofta leda till överdriven alkoholkonsumtion. Det ingår på något vis i *Alkoholkulturen i Sverige idag* att vi super oss fulla när vi är glada.

Reaktion? Bra! (Alternativt – Nehej, då får vi ta ett försök till.)

Ett test till. Test 2:

Att det är just jag som får stå här och breda ut mig och inte någon av mina yngre kollegor är väl ett tydligt exempel på att det förekommer *Åldersdiskriminering i det svenska arbetslivet*.

Reaktion? Bra!

Utmärkt! Då vet vi hur det här är upplagt.

Titeln på mitt tal denna gång är "Vissa dagar går allting fel" med den långa undertiteln "Inte är det som det har varit med TEENAGE MOTHERHOOD IN THE UNITED KINGDOM AND SWEDEN säger Föräldrar med lindrig utvecklingsstörning".

Det började redan när jag slog upp ögonen i sängen och hörde klockradion. Det var ett nyhetsinslag med näringslivsminister Maud Olofsson. Med sitt hemska tonläge, jobbiga röst och hejdlösa marknadsliberala patos halvskrek hon rakt i mitt öra att "Man inte blir bättre för att man snickrar fågelholkar minsann och det där med *Daglig verksamhet* – som en väg till lönearbete, det tror jag då rakt inte på".

Jag slängde mig på avstängningsknappen för att slippa höra människan.

Nu är det ju så att man ska vara försiktig med häftiga rörelser på morgonkvisten, särskilt i min ålder, så egentligen är det inte ägnat att förvåna att jag sträckte mig illa, illa i ryggen. I ett sådant läge kanske man inte har så lätt att tänka på *Unga flickors föreställningar kring begreppet "kvinnlighet"*.

Samtidigt som jag skadade mig, lyckades jag riva ner klockradion i golvet. Den sprack i tusen bitar. Då jag med plågad min och värkande rygg slutligen klev upp satte jag givetvis foten rakt på en vass plastbit och blodvite uppstod.

Kära nån, tänkte jag, utan att alls svära, det liknar värsta *SJÄLVSKADEBETEENDET*, och sedan haltade jag ut i badrummet lämnande bloddroppar efter mig på den nytvättade vita mattan.

Attans också, sa jag högt, knappt ett svärord det heller, och tittade på de fula fläckarna. Hur ska man kunna ta sig *Från hopplöshet till möjlighet*?

Jag rotade i badrumsskåpen. Det kändes som att jag sökte *någoting som jag inte vet vad det var, men jag sökte ändå*. Till slut hittade jag *De halvt dolda* plåstren och förband min ömmande fot.

Ännu var jag oskuldsfullt ovetande om att dagen skulle fortsätta i samma eländiga spår.

Dags för frukost.

Thin is ritch är regeln där så det fick bli kaffe med bara en liten gnutta mjölk och en hårdbrödbit utan smör. Inte för att jag är *Syskon till personer med åtstörningsproblematik*, vad jag vet, men man kan ju ändå tänka på *MOBBING, PSYKISK OHÄLSA OCH KÖN* när man äter frukost.

Jag började med kaffet. Tog fram mina nyrostade kaffebönor, drällde väl en del ner på golvet när jag fyllde på kvarnen, men jag skakade i alla fall inte på handen så som *Patienter med alkoholproblem gör - de finns på medicinkliniken*. Där hittar man för övrigt också *Anhöriga till barn med missbruks- och beroendeproblem*.

Bönorna maldes utan problem, även om det blev en del spill när jag tömde över på glaskannan. Sedan fyllde jag vattenkokaren. *För säkerhets skull* – jag har ju som

socialsekreterare haft en del *erfarenheter* och *upplevelser av hot och våld* – så torkade jag noggrant av den fuktiga kontakten innan jag satte in den i vägguttaget och slog på strömbrytaren.

Men föga hjälpte min försiktighet! *PLÖTSLIGT HÄNDE DET!* Vilken helvetisk smäll från elkontakten! Kortslutning! Det var som den värsta *Fysiska barnmisshandel – Vilka konsekvenser och orsaker!*

Jag flög som en vante bakåt mot kylskåpsdörren och skrek rakt ut: *Vem ser efter mig nu?*

Kylskåpet for upp och mjölpaketet ramlade på golvet och sprack – en liter mjölk på golvet ser rätt mycket ut kan jag berätta. Nej, nu tar jag och begär *Vårdnadsöverflyttning utifrån ett familjehemsperspektiv*. Det här går inte. Håret stod rakt upp och brann lite grann. Det kom rök ur mina öron. Mådde inte riktigt bra om man säger.

Efter branden tyckte jag omåttligt synd om mig själv. *”Jag vill ta mig ur mitt fotoalbum, lyfta upp mig, trösta mig och vara en riktig mamma åt mig själv, snörvlade jag.*

Mina pyjamasbyxor i flanell sög alltför duktigt upp mjölken så när jag reste mig slaskade det väldeliga och droppade ännu värre.

Jaja, så här är *Livet som familjehem*, tänkte jag och grubblade över min *Anmälningsbenägenhet vid misshandelsbrott*. Undrar förresten om *Klättring*, är en *snabbare väg till återhämtning* i ett sådant här fall?

Kanske man skulle ta sig en tröstande whisky fast det är tidigt på morgonen? Jag har ju något att skylla på för *”Om inte alla andra drack alkohol så skulle inte jag heller göra det”*

Efter att ha städat upp, kammat håret utan större framgång, men sedan faktiskt utan missöden lyckats få till lite kaffe – fast utan mjölk då – satte jag på radion.

En annan regeringsfavorit invaderade mitt kök – migrationsminister Tobias Billströms röst strömmade ur högtalaren.

Sexuellt exploaterade kvinnor i Burundi, sa han, dom är det inget problem att utvisa. Han fortsatte med att säga att Migrationsverket i huvudsak sysslar med att åstadkomma *Konstruktioner av den islamiska faran* tillsammans med *Sverigedemokraterna*.

Jag satte kaffet i vrångstrupen. Den mannen har inget samvete! Han måste minst ha en *Dubbeldiagnos* – nämligen samvetslöshet i kombination med *ADHD ur ett flergenerationsperspektiv*.

I reportaget på radion redovisades massutvisningar med groteska inslag, liksom utvisningar av dödssjuka människor till fattiga länder utan fungerande sjukvård. Nu mådde jag riktigt illa och inte ens *Rollspel enligt KBT* kunde trösta mig. Här gäller det att rösta rätt i EU-valet, tänkte jag. Något måste man ju ändå göra. *Plikten framförallt*, och då pratar jag inte om *anmälningsplikt bland högstadielärare*. Nej, jag menar en socialarbetersares plikt att värna de utsatta och ta ställning för de diskriminerade och utestängda.

Ni får ursäkta mitt socialpolitiska känsloutbrott – men det finns gränser för vad man kan stå ut med som svensk medborgare när man ser vad denna regering uppdrar

åt Migrationsverket att göra med flyktingar. Skäms Tobias Billström! Om du har den förmågan med tanke på din dubbeldiagnos.

Du skulle behöva *Bassamtal – samtalsterapi för separerade föräldrar med samarbetssvårigheter*. Eller få känna på *Komplexiteten i tvångsvårdsprocessen* – ända in på skinnet. Du borde underkasta dig *Internetbaserad kognitiv beteendeterapi*. Kanske kan det hjälpa dig att få *PERSPEKTIV PÅ SOCIALT ARBETE*.

Jag gick till min dator för att skriva ett upprört brev – det brukar kännas bättre efter det. Inte för att jag tänkte skicka det, men ändå. Gott att få det ur sig.

När jag väl fått igång eländet till dator – naturligtvis krånglade Windows och jag svor åt Bill Gates och hans anhang – gjorde jag en sökning på uttrycket "Vissa dagar går allting fel". Det blev 1 880 000 träffar. Först kände jag mig tröstad – jag var inte ensam! Sedan insåg jag tragiken i att det fanns så mycket. Och då blev jag nedstämd.

Lite gladare blev jag av att kombinationen av orden Tobias Billström och dumhet fick 1430 träffar, Tobias Billström och rasism 18600 träffar, Tobias Billström och avgå 16300 träffar. You are not alone, tänkte jag. Man kan trots allt ha någon slags upplevelse av *Integration i en mindre norrlandskommun*.

Nå, därefter försökte jag starta Word för att påbörja mitt brev. Då dök det upp en dialogruta där det stod:

"Två vuxna karlar som leker med dockor. Klicka OK för att bränna miniatyrvärlden eller AVBRYT för att fly landet.

Vad svarar man på sådant? Jag valde den tredje vägen och tryckte på escape-knappen.

Det skulle jag inte ha gjort. Det var naturligtvis ett virus.

Först kom det en liten film. Man såg *MOSKÉER I SVERIGE* i bakgrunden. Man kunde iaktta *Omgivningsreaktioner mot moskéer och muslimska bönelokaler* runtomkring dem. Men sedan kom det fram en man i munkkåpa och täckte hela bildrutan.

Han sa: Jag är *PILGRIM 1172* - jag bringar dig *Unga invandrades upplevelser av integration i Sverige*.

Han fortsatte med mässande röst: *"Nu vill jag inte bara agera förälder, jag vill vara förälder också"*. Vi måste lyssna på *Muslimska röster om kravallerna i Rosengård* och göra en *Attitydundersökning om homosexuella på polishögskolan*.

Sedan blev allt svart på skärmen och det sa poff i datorn och jag kände en stark lukt av bränd elektronik.

Om det skulle bli något brev skrivet så fick det bli papper och penna – det var helt klart.

Jag började:

Kära Tobias! Nej! nej! – jag strök genast och gjorde det mer formellt.

Till statsrådet Tobias Billström. Inga hälsningsfraser till den gubben.

Med anledning av den senaste tidens händelser – jag tänker då speciellt på avvisningen av en nigeriansk man med allvarlig Parkinson, *"De glömda barnen"* och *Ungdomars upplevelse av politik, inflytande och delaktighet i Söderhamn*, vill jag delge dig följande synpunkter.

Implementeringen av BBIC på Socialt arbete i muslimska församlingar i Sverige kan bli problematisk eftersom man inte vet Vad moskéns ungdomsverksamhet betyder för unga muslimer i Sverige.

Man borde nog tänka på att *Det liksom är svårare att möta kvinnor än Att ta till sig som sin egen de VUXNA BARNEN TILL ALKOHOLISTER.*

Du måste också ta hänsyn till att *Majoritetssamhällets bilder och uppfattningar om "invandrarungdomar" i Sverige kan påverka Identitet och självuppfattning i migrationens spår.*

Vidare bör man reflektera över hur *Ungdomar på institution* skulle kunna kopplas till *Svenska muslimska församlingars strategier*. Du ska inte tro att *"Det kan vara precis vad som helst"*.

Som avslutande förslag vill jag att du allvarligt överväger att avgå och sysselsätta dig med något helt annat. Du kunde ju till exempel ägna dig åt att studera *en kommuns organisations betydelse för förekomsten av barngruppsverksamhet*. Där kanske du inte ställer till lika mycket elände för människor som redan har det mycket svårt.

Jag skrev under och kände mig ganska nöjd trots att dagen börjat så illa.

Ja, därmed hoppas jag att alla uppsatstitlar är behandlade och jag vill tacka för mig.

Låt oss utbringa en skål för er och för väl genomförda studier! Lycka till i fortsättningen från oss alla här på institutionen!

5 juni 2009

Tal 15 - Höstterminen 2009

Spaningar är nya trenden

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag väl **kollegor socionomer!** Gratulerar till era väl genomförda studier!

För femtonden terminen i obruten rad står jag här och har satt ihop ett litet tal som grundar sig på era uppsatstitlar. Det har under åren handlat om såväl fisketurer, demonstrationståg och besök på akuten. Annat som har avhandlats är finländska diktare, Strindbergs författarskap och personal på vår institution.

Eftersom talets idé är att väva in era nyss examinerade uppsatser bör var och en av er när talet fortlöper upptäcka titeln på er egen uppsats – antingen väldigt tydligt eller också lite mer inbäddat.

Jag tänkte att vi denna gång, liksom förra terminen, för tydlighetens skull och för att vi är en utbildningsinstitution, ska vara lite pedagogiska och ge er en sista liten uppgift kopplad till uppsatskursen. Klarar ni det inte här och nu, så finns det kompletteringsuppgift utlagd i WebCT som ni kan göra i efterhand.

Uppgiften är lätt – ni ska göra ett litet utrop av karaktären "Yes!" eller "Ja!" när ni hör er egen uppsats eller den ni opponerade på dyka upp i texten. Har ni förstått? Det är lite av ett intelligens- och uppmärksamhetstest eftersom titlarna ibland är lurigt invävda i texten.

Vi testar först. Är ni beredda? Test 1:

Avslutningar och examenshögtider som förknippas med unga människor brukar dessvärre också ofta leda till överdriven alkoholkonsumtion. Sådant kan i längden bli förödande. Ni vet ju: *"Vi luktade på korken, det slutade på torken!"*

Reaktion? Bra! (Alternativt – Nehej, då får vi ta ett försök till.)

Ett test till. Test 2:

Att det är just jag som får stå här och breda ut mig tror jag mest beror på att jag är så motståndskraftig mot psykiska besvär. Ni vet väl vad folk brukar fråga om vår institution? *"Kommer man hit om man är galen?"* Svaret på frågan är: Det är inget krav, men det underlättar.

Utmärkt! Då vet vi hur det här är upplagt.

Har ni lagt märke till den senaste trenden när man är bjuden på middag hemma hos folk? Det handlar inte om att samlas kring *kvalitativa studier om socialsekreterares syn på sin yrkesstatus* eller att *stoppa i sig några smörbakta grejer även om man är laktosintolerant*.

Nej, jag tänker på det här med att man ska hålla tal, och då närmare bestämt berätta om en "spaning" man gjort. Precis som de kända spanarna på radion, ni vet. De brukar göra sina nedslag i nutiden, hittar några olika belägg för sina teser och har sedan siktet inställt på hur det ska bli framöver. De kanske spanar om *Hemmets nya gränser* och konstaterar att vi alla i framtiden kommer att *vara goda män för ett ensamkommande flyktingbarn* och använda *Älgeredskollektivets arbetsmetoder* för att kunna motverka *Våld i nära relationer ur ett mansperspektiv*.

Nuförtiden, när man blir bjuden på middag uppmanas man inte längre att ta med sig en flaska vin eller ställa ut sin *Kropp till salu*, nej, man ska ha med sig en egen spaning som man sedan ska redovisa till bords. Denna trend har blivit som den värsta *Alkoholprevention – en investering i ungdomar och samhällsekonomiskt långsiktigt sparande*.

I alla fall kommer jag nu ge er lite idéer om det här med spaningar och delge er några egna.

Hur är det gott folk, finns ni på Facebook? Eller kanske rentav Twitter? Bloggar ni om *Building dreams, Creating hope, Producing change*? Hur som helst, allt det där med Internet och sociala medier – det började ju egentligen som ungdomsaktiviteter och de flesta äldre stod handfallna. Men, men! Nu ser vi förändringens vind blåsa, nu blir det *Empowerment interventions*, nu kommer de *Äldre långtidsarbetslösa* på bred front! Och inte bara denna kategori äldre, utan alla äldre. Där kommer *Brukarna* med sina *informationsbehov vid kundval inom äldreomsorgen*, och där har vi en gammal "Socialtjänsteman" från *dagspressen* med sin *diskursanalytiska studie av arton dagstidningsartiklar*.

Sammantaget alltså; de äldre invaderar de sociala medierna. Och vad gör då ungdomarna? Dessa *Unga sexualförövare*, dessa *I-mobbare* från *Östersund* och alla andra. Jo, de flyr fältet. Inte vill de vara med oss gamla människor, de vill vara för sig själva. Så de söker nya marker, likt *hemlösa kvinnor* ropar de: *Sökes: ett hem!* Ett hem utan gamlingar som med glödande pekfingrar bloggar på om *Andlighetens betydelse i 12-stegsorienterad behandling* eller *Begreppet utbrändhet* och börjar ägna sig åt att studera *hu hur unga kan påverkas av e-mobbning*.

Så vad gör de då, de där ungdomarna när de inte får vara för sig själva på nätet?

Jo, de börjar till exempel skriva brev. Helt vanliga brev, ni vet med frimärken och kuvert. Handskrivna. Inte julhälsningar med sms eller e-post som vi äldre gör. Nej,

de unga har nu börjat skicka långa personliga brev. De lägger ut texten om *Smärta i själ och hjärta*, om *Hotets makt* och *Tillämpningen av lagen med särskilda bestämmelser av vård av unga*.

Således, kära vänner, de sociala medierna överges av de unga till förmån för att träffas som det heter IRL eller AFK. Fast det är det bara äldre som säger nuförtiden. De unga dricker te, knaprar på en madeleinekaka och pratar lite, mano a mano, ansikte mot ansikte. Personligt, nära. De träffas inte bara på caféer utan också på *Boende för ensamkommande flyktingbarn* eller till och med ute i "Naturen" – detta *hjälpmedel i socialt arbete*.

Det finns fler belägg för att de unga börjat göra sådant som vi äldre gjorde förr men slutat med.

Medan vi äldre börjar med olagliga nedladdningar av musik, utnyttja Spotify, slänga oss med Mp3-filer och Ipod, så övergår de unga till att både spela in och lyssna till LP-skivor. Hör och häpna. Det är sant. Ungdomar spelar "plattor" och diggar nu låtar som "Gråt inga tårar mer för Therese" och "Jag vill ha biljett till månen".

Den här trenden att de äldre nu intar de ungas domäner kommer framtiden leda till oanade konsekvenser.

Inte bara förutser jag i min spaning att *Attityder till sexualiserat våld* kommer att förändras, och att det kommer att bli fler *Omedelbara omhändertagande enligt 6 § LVU* på äldre människor. Nej, vi kommer också få se att Piratpartiet som *talat de ungas språk*, blir det nya partiet för pensionärer och *upplevelsen av vardagsrasism* kommer i fortsättningen att handla om åldersdiskriminering snarare än något annat.

Unga människor däremot, de kommer att gå arm i arm till kyrkogården och göra *litteraturstudier om kontrollsamhället och dess tänkbara relevans inom socialt arbete* medan pensionärerna bildar gäng drar runt på stan och spiller öl, pissar i trappuppgångar och trakasserar vanliga unga hederliga människor. *BBIC* skiter de högaktingsfullt i och man kan verkligen undra *Vad som är normalt*. De verkar ha fått *ADHD* hela högen.

Socialtjänsten, som tidigare jobbat med *Barn som upplevt våld i hemmet*, *Gömda flyktingbarn i ett föränderligt Sverige* och *Mäns våld i nära relationer*, kommer nu att få inrätta speciella fältassistenter för de gamla har invaderat skateboardramperna med sina rullatorer och lever jävul där.

Rullatorerna har blivit utrustade med högljudda stereoanläggningar där Elvis, punk och heavy metal på hög volym plågar ungdomar som hellre njuter sin Verdi, Rossini eller en lågmäld meditativ Miles Davis medan de gör en liten *Overview of T.A.D.A. a drug prevention program in Port Elizabeth, South Africa*.

I framtiden kommer det att bli så att de politiska partiernas ungdomsförbund läggs ner eller också förvandlas de till stillsamma filosofiska sällskap där man diskuterar

meningen med livet och ställer sig frågor som "Vad vet du om kultur?" Eller "Från tvång till frihet – Vilket är egentligen samhällets yttersta ansvar?"

Äldre människor däremot kommer att utvecklas till hårdhudade politiska aktivister. Vi kommer att få se äldre människor i våldsamma aktioner. Reclaim the city!

De hötter med sina rynkiga nävar och skriker "Vad är frihet?" och "Vi kräver en Granskning av programmet rePULSE utifrån handledares och deltagares perspektiv!"

De slåss med polisen och sedan bloggar de *Om synsätt, attityder och forskning på män och kvinnor med missbruksproblematik*. De gamla kommer att ge ut små pamfletter på nätet och dela ut flygblad på stan med innehåll som handlar om *ensamkommande flickor och portalparagrafen i Socialtjänstlagen*.

Idrottsledares roll som socialisationsagent för barn och ungdomar kommer i framtiden att bli helt betydelselös. Ungdomar blir mer intresserade av seriösa saker som *Utvärderingens betydelse för biståndsorganisationer* än av idrott.

I framtiden kommer vi att få höra politiker kalla pensionärsligorna för "långhåriga saker" och PRO kommer att terroriststämplas av FN.

Ja, så där kan en spaning se ut. Bara så ni vet nu när ni ger er ut i en annan värld där middagsbjudningar är viktiga inslag.

Avslutningsvis skulle jag vilja läsa en liten dikt för er. Den heter "Slagen man".

Sluta vara arg på mig

Se till mig som liten är

Låt Andra så ett frö, men Minnen dör aldrig

Det finns dagar då man är helt slut

...Men innan?

Då gjorde jag mig en kvalitativ studie om fem individers identifikation utifrån begreppet "invandrare".

Men det går liksom inte att vara för fyrkantig

Sluta vara arg på mig

Se till mig som liten är

Ja, därmed hoppas jag att alla uppsatstitlar är behandlade och jag vill tacka för mig. Låt oss utbringa en skål för er och för väl genomförda studier! Lycka till i fortsättningen från oss alla här på institutionen!

22 januari 2010

Tal 16 - Vårterminen 2010

De sista skola vara de första

Kära vänner socionomstudenter – och från idag säger jag väl kollegor socionomer! Gratulerar till era väl genomförda studier!

För sextonde terminen i obruten rad står jag här och har satt ihop ett litet tal som grundar sig på era uppsatstitlar. Så under mitt orerande borde ni då och då uppfatta en tydlig eller mindre tydlig anspelning på er egen uppsats. Om ni hör något sådant kan ni ju utropa ett frejdigt "ja!".

Denna gång är det onekligen lite speciellt. Det är nämligen sista gången som jag håller tal på detta sätt. Sista gången, jaja. Jag tror mig veta att en del av er är olidligt trötta på att höra ordet "sista gången". Det har ni uppenbarligen fått veta ett antal gånger särskilt under senare delen av utbildningen.

Jaja, har någon sagt, ni får stå ut – det är sista gången kursen går.

Eller:

Jaja, ni får stå ut, ni är ju sista gänget som får just den här litteraturen eller just den där konstiga tentauppgiften eller den här konstiga läraren eller det här underliga upplägget – det är sista gången, ni äro de sista, de slutliga, de som sätter punkt, de som äntligen ska försvinna ut systemet...

Era stackare!

Men som blivande socialarbetare vet ni förstås att handskas med detta! Ni gör precis som alla optimistkonsulter som blivit rika på folks depressioner och springande in i väggar.

Koncentrera er på positivt tänkande. Gör en positiv omformulering som en psykoterapeut skulle ha sagt.

Min gamle slöjdlärare som också var bespinningsvakt kunde ibland likt en vänlig spån-Jesus komma till matkön och ändra allt: "De första skola vara de sista och de sista skola vara de första," utropade han. Och därefter ändrade han handgripligen ordningen i kön.

Snacka om att detta representerade *Elevers syn på bra lärare*.

Mera: Bob Dylan sjöng ju "the last ones now will later be first" i sången "The times they are a-changing".

Vi har också många hjältar som var de sista. Den siste mohikanen. Mer modernt kanske, Bruce Willis i "Last man standing" och "The last boy scout". Vi har också Den siste samurajen. För er med barnasinnat kvar har vi "Bert – den siste oskulden". Mera historiskt litterärt kan vi påminna oss "Den siste atenaren" av Viktor Rydberg.

Kort sagt – ni behöver verkligen inte känna er vare sig nedstämda eller ensamma eller gräva ner er i *Tristessen i vardagen*. För ni vet ju: De sista skola vara de första!

Och glöm inte Povel Ramel! Ni har väl hört hans visa "De sista entusiasterna"? Om inte, låt mig recitera lite av texten trots att den är *En våldsam historia*:

Mitt bland rosor och klorofylla
i livets tuktade trädgårdsmylla
En kille kan väl va' som en tjej bland ogräsblasterna
Vi är förmodligen de sista entusiasterna!

Ni är, såsom varande de sista, således i väldigt gott sällskap i största allmänhet vill jag mena, och *När livet tränger sig på* och *Sjukhuskuratorer arbetar med existentiella frågor* ska vi minnas Hamlets ord. Den unge prinsen som var den siste att dö i Shakespeares pjäs med samma namn.

Inte bara sade han att det var något ruttet i den danska staten, han påstod också att det fanns *Samband mellan ADHD och självskadebeteende* och han ifrågasatte *Utlämningslagens förenlighet med barnkonventionen*. Men jag tänkte kanske framför allt på hans insatser när det gäller *Tre kommuners val av boende för ensamkommande asylsökande barn* samt *De psykiskt funktionshindrades levnadsvillkor*. För att hedra denne förkämpe för *Äldres möjligheter till delaktighet och självbestämmande inom hemtjänsten* vill jag citera lite ur en nyupptäckt variant av Hamlets berömda monolog.

"Att vara eller icke vara – det är frågan"- En studie om unga adopterade kvinnors identitetsutveckling".

Är det männ' ädlare att lida och fördraga *Sömnstörningar hos universitetsstudenter* och utstå *MTFC behandlingsmetod* eller ska man ta till vapen mot ett hav av kval och göra slut på dem med ens?

Att dö.

Att uthärda *Utvärdering och uppföljning av behandlingsinsatser för klienter aktuella hos Vuxenteamet, socialtjänsten i Gävle*

Att sova - Att granska *socialtjänstens handlingsplaner för "hedersrelaterat" våld och förtryck* – intet vidare –

Och veta att uti sömnen domna hjärtekvalen, där domna *Homofobi och homosexualitet inom fotboll och elitidrott*

Åh, alla dessa tusental av marter som äro köttets arvedel

Att slippa dem, att slippa *Föräldrars förmåga att möta barns behov vid en separation*,

Det vore en nåd att stilla bedja om.

Att dö, att rättssäkert omhändertaga unga enligt § 3 LVU för intensivt datorspelande
Att sova, sova! Kanske också drömma? Kanske också *Samtala med "Bullkyrkans"*
besökare? Se, där i drömmen ligger knuten!

Ty i döden, i *Grupprocessen* kring ett placerat barn

Vad drömmar i den sömnen månne komma,

När stoftets tunga skrud och *Våld i nära relationer* vi kastat av, det tål att tänka på.

Den tanken liksom *Hot och våld i socialt arbete* skapar vårt hela långa levernes
elände såväl som *Missbruk bland invandrare*

Ty vem fördroge tidens spe och gissel, *Styvmödrar* eller *Kvinnlig våldtäkt*

Ja, vem fördroge förtryckets vrånghet, övermodets hån eller *Behandling vid Bulimia
nervosa*

Vem skulle stå ut med föraktad kärleks kval, senfärdig lag eller *Den nya
sjukförsäkringsreformen och bedömningen av utbrända personer?*

Ja, vem fördroge närgången ämbetshögfärd som ville *undersöka och belysa effekter
av sexköplagen?*

Vem skulle uthärda de sparkar odågan ger den tåliga förtjänsten,

Om, jag säger om, man själv kunde giva sig kvittens med en tums stål?

Vem gick och släpade i svett och möda under levnadsoket,

Vem stod väl ut med *Cancer i familjen* eller *Mobbing i skolan*

Om inte fasan för något efter döden, *Den värsta draken*, Det oupptäckta landet,
varifrån man icke återvänder, skrämde viljan att hellre bära våra vanda plågor och
Fobier och kognitiv beteendeterapi än fly till andra plågor, dem vi icke känna?

Så gör oss samvet och *Ett nödvändigt ont* till pultroner alla

Så går beslutsamhetens friska hy i eftertankens kranka blekhet över,

Och företag av märg och eftertryck (som till exempel *BBIC efter implementeringen*)
vid denna tanke slinta ur sin bana

Och de mista namnet handling och blir väl aldrig *"En grund att bygga vidare på"*

Stilla, stilla! Se den sköna Ofelia! *Dina barn! Mina barn! Våra barn?*

SoLklart utredningsansvar! Mellan hjälp och kontroll – och Samarbete för de ungas skull

Upp flyga orden, tanken stilla står,

Ord utan tanke himlen aldrig når.

"... om jag inte fått behandling hade jag varit död..."

Nyanlända invandrare– eget ansvar med proffsig stöd

Vad övrigt är – förutom *Vikten av att få känna delaktighet* – är tystnad.

Så skaldade alltså en gång Shakespeare.

Nej, ni är sannerligen inte ensamma. En sökning på webben på uttrycket "de sista" gav 19 100 000 unika träffar. En av träffarna jag fick var Lars Winnerbäcks text "De sista drömmarna". Den slutar så här vackert:

De sista drömmarna och *Prissatta individer* sträcker sig mot himlen
över torgen här och i *Trappan – en kommunal barngruppsverksamhet*
går var och en för sig
Om vi förlorar varandra här i vimlet
så minns att jag och en *Stödgrupp för barn* står bakom dig

Det var väl vackert!

Eftersom det är sista gången jag håller ett tal under dessa omständigheter vill jag sluta med en lite sång. Med ukuleleackompanjemang. Till Cornelis Vreeswijks välkända melodi "Lasse liten blues".

Lasse Lasse liten han tog en promenad
Hittade en tusenlapp och då blev han glad
Den gick han till polisen med säger ni såklart
Men tror ni det så tror ni fel för Lasse var smart

Hellre Ökänd än okänd, sa Lasse och pös
Jag vill inte falla tillbaka, motiverad och arbetslös
Vilken hjälp får synsvaga/blinda Hur tycker du det ska va?
Ungdomar med invandrabakgrund Får dom nåt jobb idag?

Barn till kvinnliga krim-klienter; De får det ofta hett
Blir det *En förutsebar rättstillämpning* eller *Barns delaktighet*?
Ungdomars attityder till sexualitet
Nä, jag skiter nog i alltihop, sa Lasse och smet

Olweus vs. Värdegrundarbete Det tror jag inte på
Tre röster om familjebehandling Det låter väl si och så
Hur tre vuxna ser tillbaka på sin uppväxt på barnhem
Jag känner mig *STÄMPLAD*, sa Lasse, jag har inget riktigt hem

Nu känner jag mig pressad för titlarna är få

Och dom är förfärligt långa och hur kan man rimma då?

(Talat:) På *Attitydundersökning gentemot homosexuella mellan studenter på polishögskolan samt socialhögskolan*

Eller *Transit – Ansvar, Uppdrag och Utförande i mottagande av ensamkommande flyktingbarn i Sverige*

Eller *”Hemvård – tre kvinnors upplevelse av sin arbetssituation”*.

(Sjunget:) Nej, jag tror att min visa måste komma till ett slut

Och *”Sockärring”*: en *diskursanalys*, får täppa till min trut

Ja, därmed hoppas jag att alla uppsatstitlar är behandlade och jag vill tacka för mig. En skål för er och för väl genomförda studier! Lycka till i fortsättningen från oss alla här på institutionen!

4 juni 2010

